Akbaba

At yarışları başladı. (Gazeteler)

İnönü — Bakalım hanginiz daha iyi koşacak !..

Yılın
üçüncü
çekilişine
katılabilmek
için

20 TEMMUZ

AKŞAMINA KADAR

tasarruflarınızı İş Bankasında toplayınız

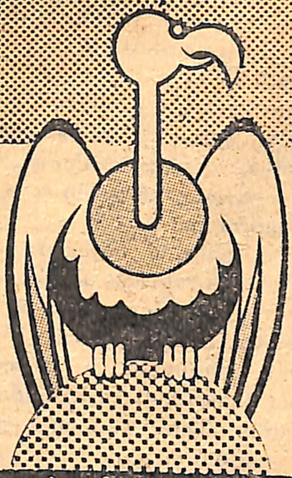
10 TALİHLİYE
10 APARTMAN DAİRESİ
1 TALİHLİYE 100.000 LİRA
10 ADET 5.000 LİRA
25 ADET 1.000 LİRA
AYRICA ÇEŞİTLİ
PARA İKRAMİYELERİ

TÜRKİYE BANKASI

en fazla ikramiye veren bankadır

Faal - 3945 113

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Adnan Veli, Orhan Kemal, Rıfat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
V. Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

※

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

※

Abone bedeli : Yıllığı 50. Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 51
19 Temmuz 1962
YIL : 40

※

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Kabibay'la konuştum!

ROMA'DA tanıdığım bir genç aydın, bir yeni dost telefon etti: «Orhan Kabibay ve Dündar Seyhan sizi bekliyorlar...»

İkisini de yakından tanımak isterdim. İkisi de, son yılların büyük olaylarına adı karışmış kişilerdi. Bildirilen saatte Kadıköy'üne gittim.

Küçük bir apartmandı burası. Kapı önünü bizim çocuklar çevirmiştiler. Hepsi tetikte, hepsi, kâğıtlar, kalemler, fotoğraf makineleriyle silâhlıydı!

Önce birinci kata girdik: Tıkım tıkım... Bileyden yeni çıkmış kılıç gözlü adamlar, alnı çizgi çizgi düşünceli yarım ihtiyarlar, gençler, gençler, gençler...

Kısa ve yarım cümlelerle tanışmadan ve hoş geldinizlerden sonra ikinci katta, yüzleri yıpranmış, hazır döşemeli bir odada yalnız kaldık.

Önce size iki portre çizeyim:

Kabibay da, Seyhan da, eski askerden ve yeni politikacıdan çok, beyaz perdede ün yapmış iki karakter artistine benziyor.

Orhan Kabibay, son derece sevimli, son derece çevik, son derece zeki, son derece inançlı, güzel konuşan, renkli konuşan, oyunlu konuşan bir eski kurmay: Geniş ve insana güven veren bir alın altında Asyalı iki çekik göz ve çene kemikleri kuvvetli uzun bir yüz... Şık da... Çizgileri şık... Sivil esvap, onun asker sırtında iğreti durmuyor!

Dündar Seyhan bir başka tip... O da seri adam değil, o da ayrı, o da bir başka mizaç insanı... Biraz tıkız, biraz içine gömük ve mutlaka gizli bir koku arayan sivri burunlu, uykusuz bir ziyafet gecesinin mahmurluğunu taşıyan esmer kırmızısı bir yüz... Görür görmez sevemezsiniz. Ama konuşmaya başlar başlamaz sizin de içinizde sevgi başlar!

İkisinin de, bence iki büyük gücü şu: Öfke ve inanç!

Seyhan da, Kabibay da, ihtilâl ötesi memleket manzarası karşısında son derecede kızgın, son derece acı bir öfke içindeler. Bu öfkeyi ateşliyenler, bu öfkeyi körükleyenler, bu öfkeyi alevlendirenler bildiğiniz politikacılardır. Üç günlük ömürlerinin keyfini, ölümsüz millet sevgisi üstünde tutanlar!

Kabibay ve arkadaşları, hayatını memlekete adamış insanlar karşısında, hayatını kendine adamış insanların dayanamıyacağın[illegible]nıyorlar... Kafa karşısında kafasızların tutunamıyacağına inanıyorlar... Yurdu, çağdaş uygarlık düzeyine yükseltecek yolu bulduklarına inanıyorlar ve bu yolun, kanun yolu, seçim yolu ve üzerine tek süngü gölgesi düşmemiş demokrasi yolu olduğuna da inanıyorlar.

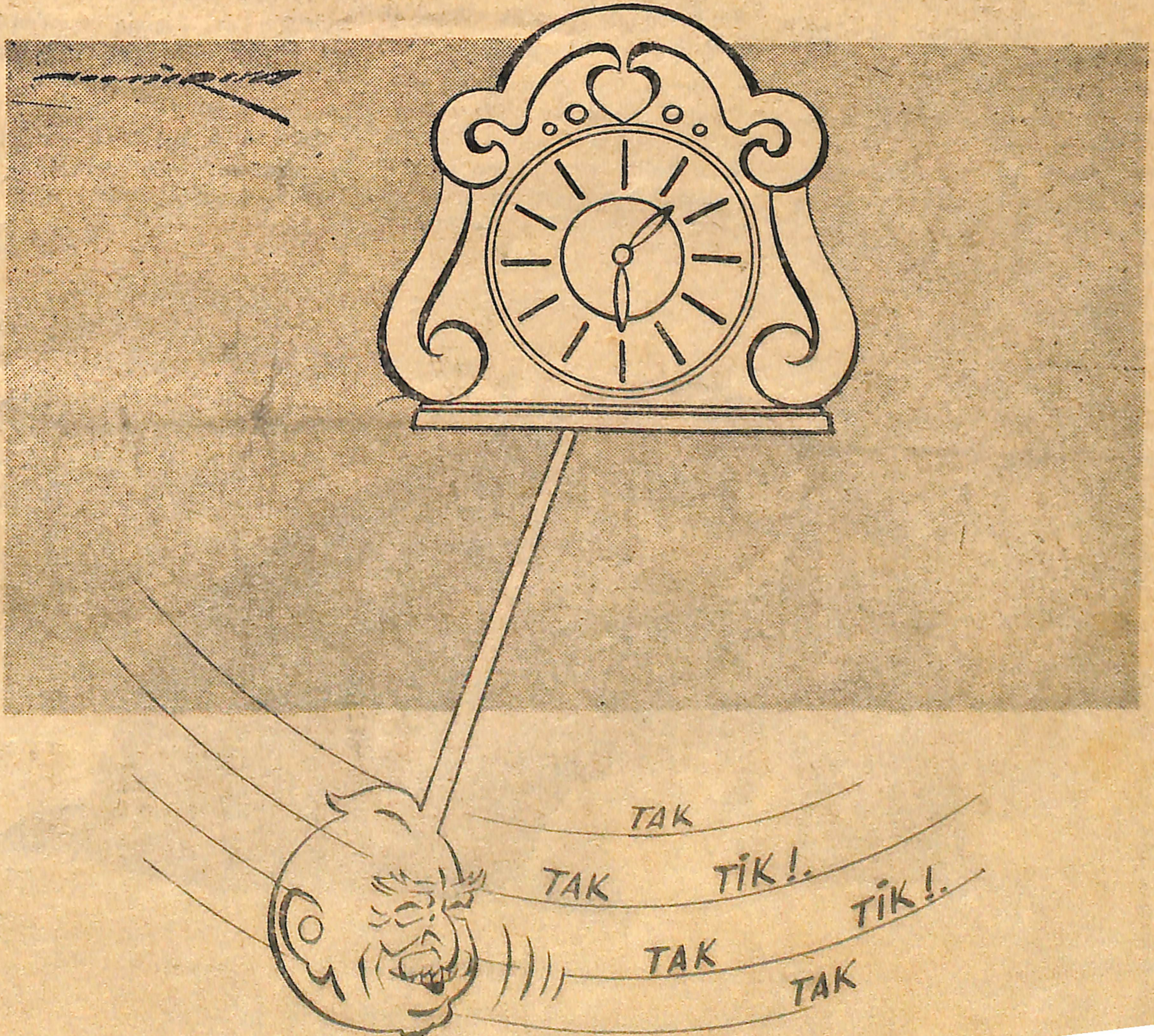
Kabibay ve Seyhan, bu düşünceyi, bu inancı peşlerinden kendileriyle sürükleyen iki yalnız insan değildir.

Onyedi yılın gözü dönmüş politikacıları, bu bezginler sayısını her gün çoğaltıyorlar.

Bu ana plân dışında, toprak reformundan eğitim reformuna kadar, memleketin karanlığa gömülü meselelerinden bir tekini, konuştuğumuz üç saat içinde aydınlığa çıkarmadılar.

Öyle sanıyorum ki, kendileri de, düşüncelerinin altın projektörünü, memleket haritasını kaplayan olayların bütününe çevirmişler ve ışık bekleyen meselelere, zekâlarının tek kibritini çakmamışlar henüz!

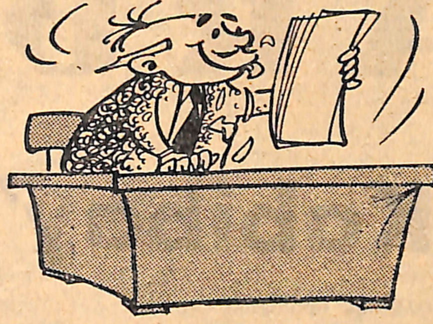
Yusuf Ziya ORTAÇ

Eski saat!..

BEYÂNNÂME DEDİĞİN...

naci sadullah

«Normal yoldan gidersen, bu işin muamelesini altı ayda tamamlıyamazsın!..» dediler...

Bunu söyliyenlere göre, usulü dairesinde hazırlanacak evrakıyla birlikte sunacağım dilekçe, bir müddet vilâyette beklermiş. Sonra bir müddet başka bir dairede beklermiş. Sonra bir müddet yine vilâyette beklermiş. Sonra gider bir müddet defterdarlıkta beklermiş. Sonra döner yine vilâyette beklermiş. Ve sonra bir başka daireye daha girer, oradan aylarca çıkamazmış!

Ve böylece saatler, günler değil, haftalar, aylar geçermiş. Bunun için ben bir çaresini arayıp, evrakımı elden takibedebilmenin yolunu bulmalı imişim!

«Bunun çaresi nasıl bulunur?...» diye sordum. Verdikleri cevaba göre: «büyüklerden tanıdık» lâzımmış!

Büyüklerden?.. Büyüklerden?... Kimleri tanırım ben büyüklerden? Meselâ «Gürsel» Paşayı tanırım ama, o, bizim işe göre çok büyük...

Hafızamda orta boylu bir «büyük» tanıdık ararken, sınıf arkadaşım olan bir senatörü hatırladım. Ve bunu hatırlamamla sormam bir oldu:

«— Bir senatör bu işin hakkından gelebilir mi?..»

«— Bilmeyiz ki!..» dediler, ve ilâve ettiler:

«— Senatör var, senatörcük var...

«Senatör var ki, her tuttuğunu koparır...

«Senatör var ki, senatör olduğuna binbir şahit ister.

«Senin tanıdığın senatörün ne kıratta bir senatör olduğunu bilmeden bir şey diyemeyiz.»

«Demek pırlanta gibi, kırat kırat bu senatörler?...»

Bu dersleri aldıktan sonra, sağdan soldan sorup soruşturunca anladım ki, benim tanıdığım «senatör», çok şükür, söz geçirmesini, iş yürütmesini beceren senatörlerdenmiş.

Bu inanışa varınca gittim, zaten yürüyüşünün biraz çabuklaştırılmasından başka hiç bir iltimasa muhtaç olmayan yüzde yüz meşru işimi anlattım.

«Senatör» dostum:

«— Kolay!» deyip, telefona sarıldı. Benim huzuruna girmek için belki kapısında saatlerce bekliyebileceğim vali ile canciğer bir konuşma yaptı. Telefonu kapadıktan sonra da bana:

«— Hadi git, dedi, vali seni bekliyor!..»

Oradan çıkarken telâşımdan, bizim senatöre bir teşekkür etmeyi bile unutmuşum!

Yolda, önüme çıkan ilk taksiye el salladım:

— «Boş musun? Peki... Çabuk vilâyete çek... Gaza bas... Biraz daha bas. Zira vali beni bekliyor... Fazla bekletmiyelim adamı, ayıp olur!..»

Vali bey, kendisine sunduğum dilekçeyi ve ona bağlı evrakı, muavinine havale etti. Telefonla ona talimat da verdi:

«— Gelen arkadaş, Senatör filânca beyin dostudur: işini çabuk yürütün ki, yarın adama mahcup olmıyalım!...»

Vali muavini, elimdeki evrakı kendisine havale ettiği daire âmirine:

«— Muamele çabuk olsun, diyor, ve ilâve ediyordu:

«— Vali beyin ricası... Gelecek olan bey, Senatör falanca bayın dostu imiş!...»

Vilâyetten o dairenin âmirliğine giderken, âdeta uçuyor gibiyim: Zira şaka değil, içimde, en az iki aylık yolu iki çeyrekte aşmış bulunduğuma inanmanın sevinçten kanatları çarpıyor!

Taksinin dikiz aynasında yüzüme bakarken, âdeta kendimi tanıyamıyacak gibi oluyorum: Gözlerimde acayip bir gurur var. İçimde de, beni olduğumdan fazla kabarmaya zorlayan bir şeytan sesi:

«— Bir Senatör dostuyum ben!.. Valiler beni bekliyor!.. Şoför efendi gaza bas! Fazla bekletmiyelim adamları!...»

Ve işte bu ruh hâleti içinde, daire âmirliğine, basit işinin peşinden koşan bir vatandaş gibi değil, sanki orayı teftişe gitmiş bir devlet mürakıbı gibi girmişim!

Daire âmiri beni, işimi görecek olan memura havale ederken:

«— İşini çabuk bitir!..» dedi. Ve ilâve etti:

«— Vali beyin emri var. Bey, Senatör falanca bayın dostu imiş. Yabancı değil!...»

Memurun peşinden yürürken:

«— Acaba yabancı kim?..» diye düşünüyorum. Ve yolda, aklımı ister istemez kurcalayan bu sualin cevabını da buluyorum:

«— O da herhalde, büyüklerden tanıdığı olmayan vatandaş olacak!..»

Odasına girdiğimiz zaman, memurun gösterdiği koltuğa, kendi işimin çabuk yürümesinden memnun, fakat hemen bütün işlerimizin böyle yürümediğini düşünmekten üzgün olarak oturdum.

Benim, cebimdeki evrakı çıkarıp ona uzatışıma vakit kalmadan, odaya, eli kâat tomarları ile dolu bir vatandaş girdi. Memurun önüne koyduğu evraka yan gözle bakar bakmaz, anladım ki, onun takip ettiği iş de, benim peşinden koştuğum işin tıpkısı idi.

Memur, önüne konulan evrakı, - âdeta bir düşmanıyla bakışır gibi - çatık kaşla incelemeye koyuldu:

«— Hani bu mukavelenin pulu?»

Evrakı getiren genç, boynunu büktü:

«— Affedersiniz efendim... O mukaveleye pul yapıştırılması gerektiğini bilmiyorduk!»

Fakat ben konuşmayı dinlerken ben içimden:

«— Eyvah!..» dedim.

Zira onunkinin tıpkısı olan benim mukavelem de pulsuzdu!

Memur önündeki evrakı incelemeye devam ederken, karşısında ayakta duran gence sordu:

«— Hani bu fotoğrafın üstünde damga?..»

Delikanlı, süklüm püklüm özür dilerken, ben içimden tekrar bir:

«— Eyvah!..» daha çektim. Zira benim fotoğrafım da damgasızdı!

Memur delikanlıya:

«— Beyannamede şu soru neden cevapsız bırakılmış?..» diye sordu.

Ve o zaman ben içimden üçüncü defa:

«— Eyvah!..» dedim.

Zira o sual, benim beyannamede de cevapsız duruyordu!

Ve ondan sonra artık memurun delikanlıdan sorduğu her sual, benim içimden bir «eyvah!» daha koparıyordu.

«— Bu silintiler ne?..»

«— Eyvah... Benim evrakta da var!»

«— Hani bu ikametgâh senedinin ikinci sureti?...»

«— Eyvah, benim evrakta da yok!..»

«— Nerde bu dilekçenin alındısı?»

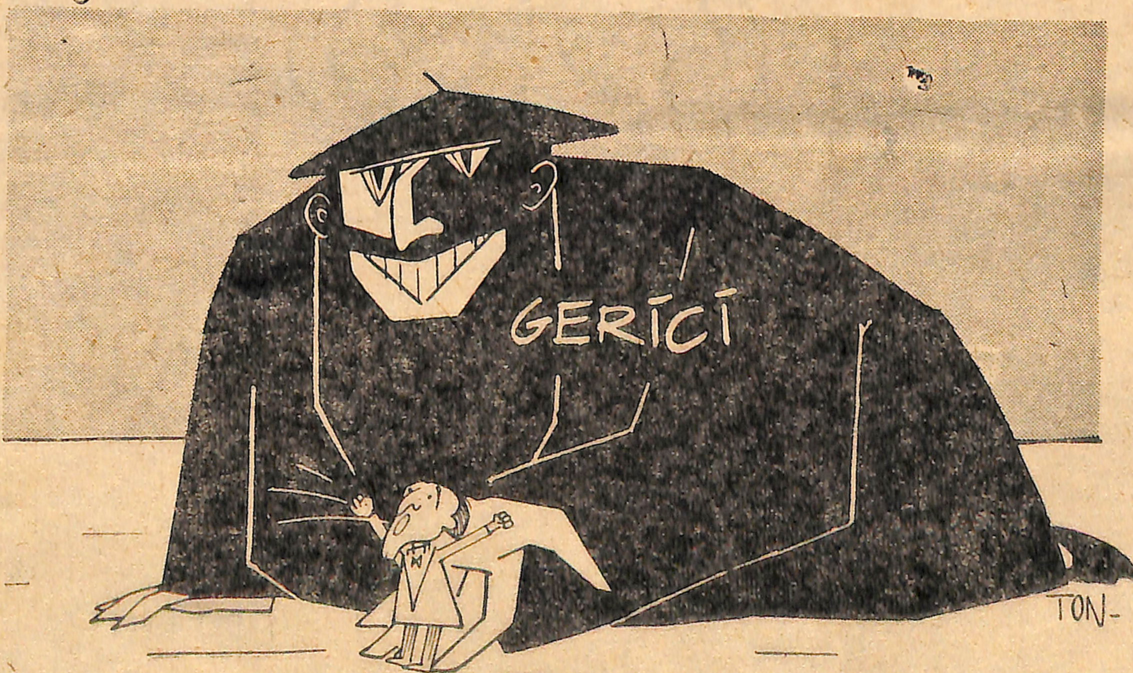
«— Eyvah... Bende de yok!...»

Delikanlı, getirdiği evrakın kaydettiği eksiklerini tamamlamak üzere, mahcup ve üzgün, çıkıp gidince, ben ne yapacağını kestirebilecek durumda değildim.

Memur;

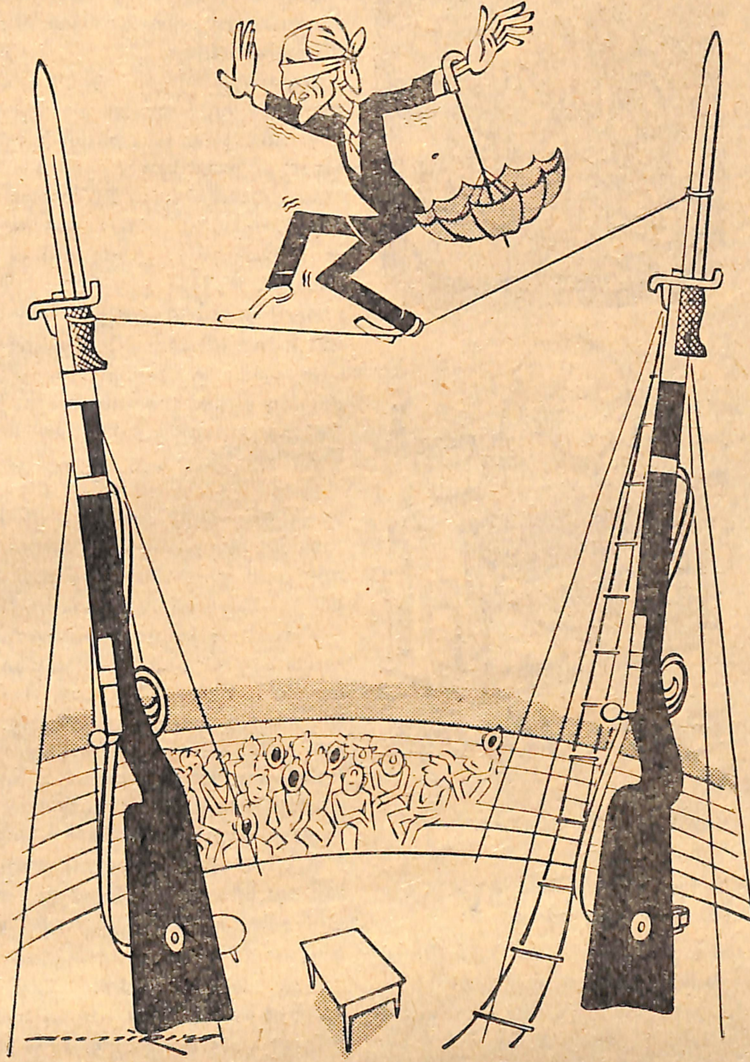
«— Nerde sizin evrak?» diye sorunca, işte bu kararsızlık içinde çıkarıp önüne koymuş ve sualler beklemeye koyulmuşum:

«— Hani bu mukavelenin pulu?

Bölükbaşı — Biz silâhların gölgesinde iktidar istemiyoruz!..

Bölükbaşı, son konuşmasında yine orduyu politikaya karıştırdı. (Gazeteler)

Tehlikeli canbazlık!..

«— Hani bu fotoğrafın üstünde damga?

«— Hani beyannamede şu sorunun karşılığı?..

«— Bu silintiler ne?

«— Nerde ikametgâh senedinin ikinci sureti?

«— Hani bunun alındısı?

Fakat hayret!

Memur bey, benim evrakı, bir dost karşılar gibi güler yüzle gözden geçiriyor. Elindeki tomarın yapraklarını karıştırırken, yüzünde öyle bir hayranlık ifadesi var ki, görseniz, onu, san'at tablolarından derlenmiş bir albümü seyrediyor sanırsınız.

— Tamaaaam...

— Bravoooo...

— Mükemmel...

Bir ara:

«— Acaba alay mı ediyor?..» diye içime bir kurt düşüyor. Fakat çok geçmeden ferahlıyorum. Çünkü memur bey:

«— Hah şöyle, diyor, işte evrak dediğin böyle hazırlanır. Beyanname dediğin böyle olur!.. Elinize sağlık!..»

★

Bizim evrakın muamelesi, bundan sonra uğradığım dairelerde de, hemen hemen tıpkı bu biçim yürüdü.

Gerçi son daireden çıktığım zaman:

«— Çok şükür, işim bitti... İşim bitti!» diyerek biraz sevinecek oldum ama, kafa tasımı çınlatan bir şeytan kahkahası bütün sevincimi söndürdü:

«— Yoook, işin bitmedi!.. İşiniz bitti sizin, işiniz!»

Naci Sadullah DANIŞ

Lido!

Paris, müzedir: Gittiniz mi, hiç olmazsa Louvre'u, gezebildiğiniz kadar gezecek, görebildiğiniz kadar görecek, tadabildiğiniz kadar tadacaksınız..

Paris, tiyatrodur, operadır... Sadrâzam Sait Halim Paşa, Avrupalıların akılsızlığına operayı örnek gösterir:

— Hiç insan «Banaaa, biiiir bardaaak su veeeer!» diye su ister mi? dermiş.

Fesi boyundan uzun; aklı püskülünden kısa bu Mısırlı prensin anlayışında bile olsak, yine Paris'te opera kuyruğuna girmeliyiz!

Buradaki kuyruk, bizim Şehir Operasının yirmi kişilik kuyruğu değil, yirmi günlük kuyruktur... Eğer misafirliğiniz o kadar sürmiyecekse, karaborsada bile bilet bulamazsınız.

Paris, bunlardan sonra, gazinolar, gece kulüpleri şehridir: Lido başta!

Sizin için kıydım: Üç gece sonrası için bir masa bulduk...

Kıydım deyişime şaşmayınız: Üç kişi için sayılı dövizimizden sekiz yüz lira feda ettik!

Boğaziçi'nde, yabancıları eğlendirmek için kumarhane açmayı düşünen bizim turizm uzmanlarına birkaç rakam fısıldayım: Yalnız şu Lido'nun yıllık geliri ne kadar, biliyorlar mı?.. Bizim paramızla yüz milyon lira!.. Bu yüz milyonun bir milyonu bile Fransızın cebinden çıkmıyor. Çoğu Amerikalı, zengin dünyalardan gelmiş insanlar...

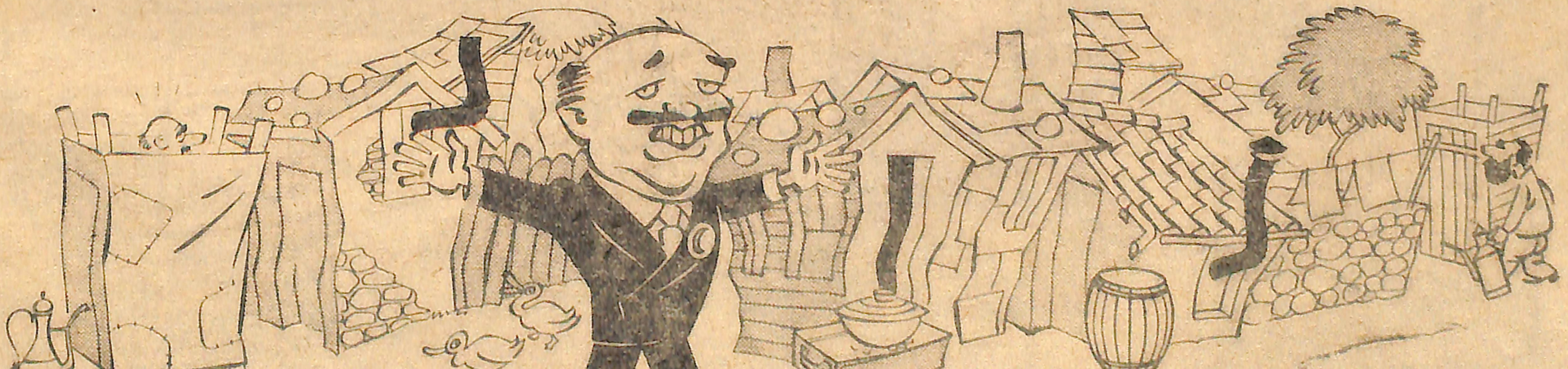
Lido, Champs Elysée'nin tam ortasında, bin kişilik bir bodrum katıdır. Önce yüzme havuzu ve Türk hamamı imiş: 1929 da... Sonra, Joseph ve Louis Clerico adında iki iş adamının başkanlıklarında bir grup idareyi ele almışlar. Ünlü bir dekoratör, Hanri Rigal bu bin kişilik yeraltı salonunu zevkin ve sanatın bütün ışıkları, ipekleri, güzellikleriyle büyülemiş...

Lido, dünyanın en büyük kabaresi ve restoranıdır. Geniş, derin, panoramik bir sahnesi var. Yüzme havuzu var. Kayalardan ışıl ışıl dökülen çağlayanları var. Sahici buzdan patinaj sahası var... Birbirinden güzel, birbirinden sıcak, beyaz gülüşlü, ince belli, el değmemiş diri vücutlu, koklanmamış manolya göğüslü artistleri var...

Bu kızların mukaveleleri, onlara evlenmeyi, nişanlanmayı değil, sevişmeyi bile yasak ediyor!

Lido bir yazıya sığmaz. Lûtfen gelecek haftaya kadar biraz yutkununuz!

İmar ve İskân Bakanı Fahrettin Kerim Gökay «Gecekondular yıkılmıyacak» dedi.. «Gazeteler»

«Biz oturan milletiz!» diye başladı, «Azizim biz gerçekten oturmaktan hoşlanan milletiz! Biz ayakta dikilip durmaktansa oturmayı tercih ederiz. En kızdığımız şey, ayakta dikilip duranlardır. Onları:

«Ulan! Ne dikilip duruyorsun?.» diye tersleriz, «Otursana...»

Oturdu mu, oturan kadar bizim de içimiz ferahlar. Hani biz ayakta duranlara kızarız da yatanlara kızmaz mıyız? Kızmak da ne kelime, fitil oluruz.

«Herife bak!» deriz, «Yan gelip yatıyor. Kekâ!»

Yatanların suçunu hafifletmek için kendimize göre bir deyim bulmuşuz: Uzun oturmak! Bir insan oturdu mu «Aferin!» deriz, «Adam gibi oturuyor işte!»

Biri kalkıp da gücünü denemeye, bir iş yapmağa kalkışsa, «Otur, oturduğun yerde!» diye öğüt vermeye kalkışırız.

Bizde olgun adamlar, fazla eğilip kalkmaz, akıllı uslu otururlar.

Bir çocuğa soracak olsanız:

«Annen n'apıyor?» diye.

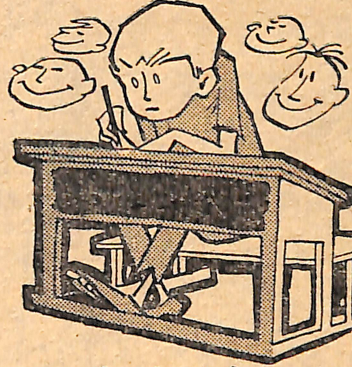
Alacağınız cevap hiç değişmez:

«Hiiç!» der, «oturuyor!»

Hep böyleyiz işte.

«Hiç yatmaz mıyız?» diyeceksiniz. Yatarız dostlarım, yatmaz olur muyuz, hastahanede yatarız, hapishanede yatarız, tımarhanede yatarız. Yirmibir oynar, onsekizde yatarız! Toto oynar, gene yatarız. Biz takımları yatıran insanlarız! Ama ereğimiz oturmaktır bizim, rahat oturmak! Gamsız, kasavetsiz, düşüncesiz... Yaşamaktaki bütün çabamız sadece oturmak içindir. Vapura koşarız, yetişmek için değil, yer bulup oturmak için... Otobüse koşarız, ayakta kalmamak için... Geçenlerde hani günlerce yağmur yağmıştı ya! Ortaköy durağından kalkan otobüse yetişmek için koştum... Otobüs, kalkmak üzereydi. Durakta sürü sepet yolcu... Binmediklerine göre sordum:

Rıfat Ilgaz

«Bozuk mu bu otobüs?»

«Yoook!» dediler.

«Neden binmiyorsunuz?»

«Oturacak yer yok da...»

Oysa otobüslerin en küçüğünde en azdan otuz kişi ayakta durabilir rahatça! Dedim ya, biz oturma tiryakisiyizdir! Oturduk mu, kolay kolay da kalkmasını bilmeyiz ha!... Bu yüzden başımıza olmadık felâketler gelmiştir. Ne koltuk budalaları, ne makam hastaları, ne taht sevdalıları ipe gitmiştir.

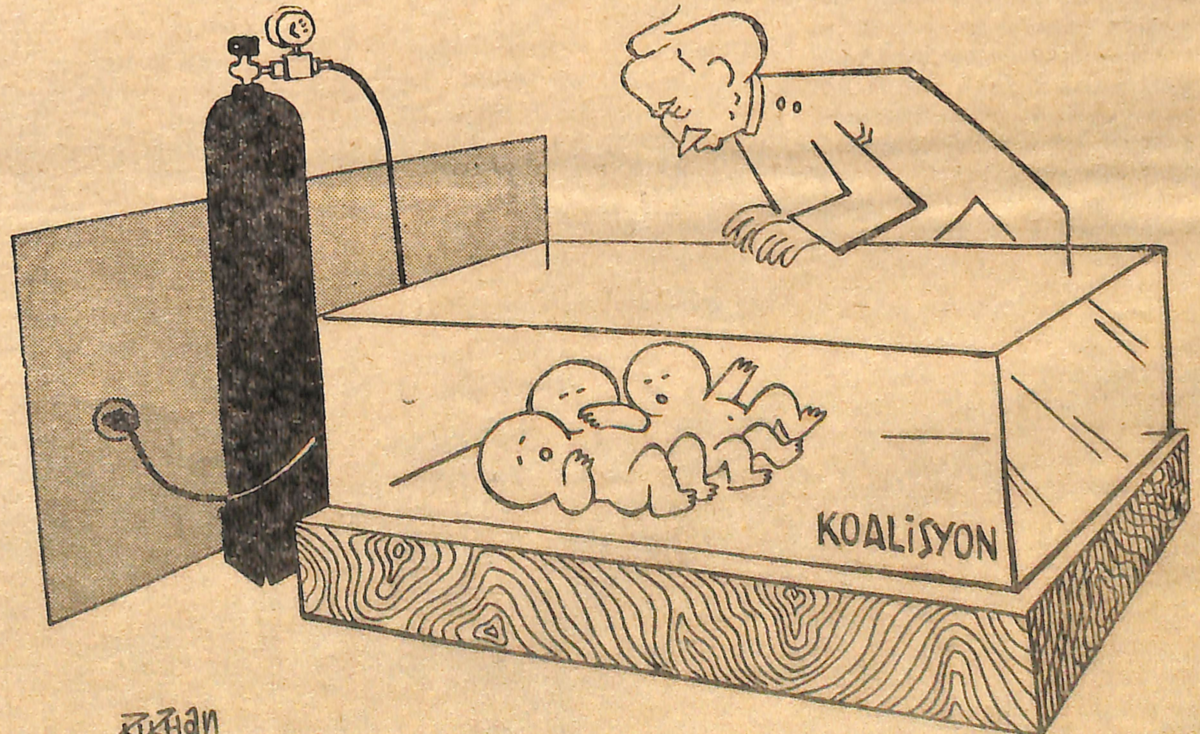
Oturacak bir yer bulduk mu, tadını çıkarırız Allah için! Kendimizden küçüklerini bulduk mu, geçer karşılarına bağdaş kurup otururuz. Büyüklerin önünde, diz çökeriz! Oturmayı sevdiğimiz için minderi icat eden biziz. Hasır da, kilim de bizim buluşumuzdur. Dara geldik mi apışır şapa bile otururuz! Doğru dürüst oturmayanlara en küçük cezamız, yine aynı çeşitten olmuş: Kazığa oturtmak!

Biz tembel millet değiliz şüphesiz. Ama oturarak işe de bayılırız doğrusu... İsteriz ki bütün işlerimiz oturarak başarılsın. Bu yüzden can atarız memurluğa... Eğlencelerimiz, âlemlerimiz bile oturma esasına göre düzenlenmiştir. İşte oturak âlemleri!..

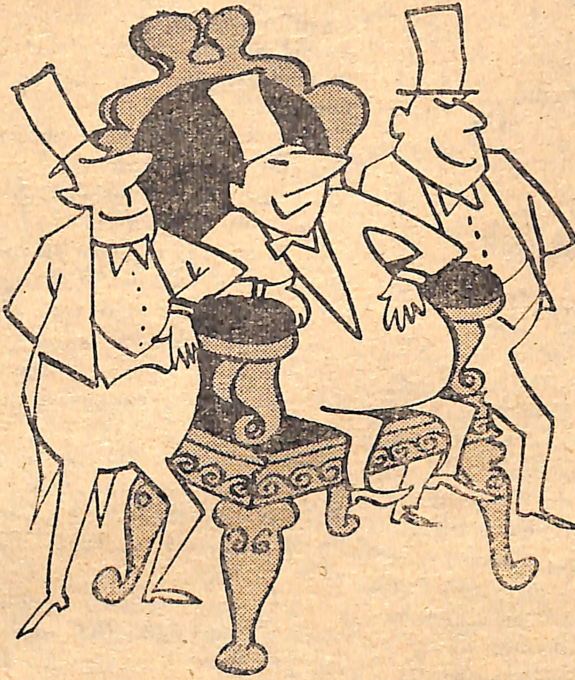
Herif ama çal çeneydi ha!.. Bütün kahve, ağzının içine bakıyordu. Oturduğu geniş sandalyeye, bir topuğunu altına alıp oturmuştu. Verdiği antraktan faydalanarak topuk değiştirdi:

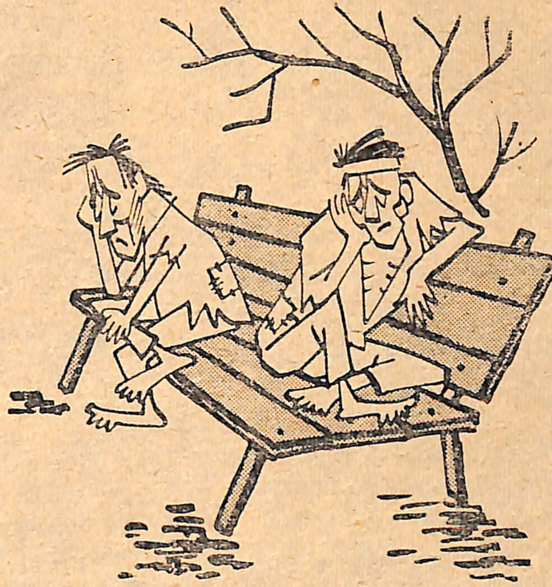
«Ha... Ne diyordum?...» diye aldı lâfını, «Bana gelince... Ben ta çocukluğumdan beri otururum. Emin olun geleneklere uyayım diye değil!.. Benimki mecburî başladı.. Canım diyeceksiniz, oturmanın da mecburisi mi olur! Olur azizim, olur dostum, olur!.. Çok çocuklu bir aileden misiniz, yandınız. Tabiî bizim gibiler için söylüyorum. Babasının hususi arabasiyle okula gelenler için değil... Çocukluğumu oturarak geçirmek zorunda olduğum için büyüyünce de ayakta durmaktan kurtaramadım kendimi. Artık huy edinmiştim çünkü. Bu yaşa geldim geleli ne işe girdimse hep oturak işleri aradım. Yazı yazdım, oturarak. Yazı düzelttim, oturarak... Asker oldum, gene öyle, yazıcı... Sporcu oldum, gene oturarak: Kürekçi!.. Bir toplantıya çağırdılar, ayağa kalkıp konuşmaktansa, oturup dinlemeyi faydalı buldum.

Ben ömrüm boyunca kalkıp konuşamadımsa, toplantılarda dikilip bir nutuk sallayamadımsa, bildiğim dersi kara tahtada takır takır anlatamadımsa, yol boyunca rahatça bir gelip bir gidemedimse keyfimden mi böyle yaptım sanıyorsunuz! Yoook dostlarım, keyif için hiç

İnönü: «27 Mayıs hedefine ulaştı!» dedi. (Gazeteler)

Onlar ermiş muradına... Biz çıkalım kerevetine!..

kimsenin kendini köstekledigi görülmemiştir. Neden mi, bir ömür boyu oturdum böyle?.. Biraz yukarıda çıtlatır gibi olmuştum: İki ağabeyimin peşinden dünyaya gelişimden!..

Tamam! Şimdi siz soy sopçu bilginlere, verasetçi yazarlara hak vereceksiniz değil mi? Daha da ileri gidip «Dirileri idare eden ölülerdir» diyecek kadar, gelenekçileri hakir göreceksiniz belki de... Yoook, o kadar uzun boylu değil! Durun açıklıyayım: Kendinizden büyük bir erkek kardeşiniz varsa, mutlaka onun pantalonuna konacaksınız demektir. Paçaları tırtıllaşmış, dizleri erimiş, kıçı aşınmız bir pantalon mutlaka iki ayağınızdan geçecektir. Bu pantalon, ayağınıza geçirdiğiniz zaman henüz özürsüz bile olsa, çok geçmeden o en nâzik, en göze batan yerinden iki yama alacaktır. Çoğu zaman bu, tek kalmıyacak, hemen aynı büyüklükte, aynı biçimde bir tane daha öbür tarafa yapışacak, helâ numarası gibi iki yuvarlak, kendini gösterecektir oramızda! Dünyanın neresine giderseniz gidin, ırk, renk, kafa tası, kan grupu gözetmeden, bu çift yama gelecek, aynı yere yapışacaktır! Öylesine insafsız, öylesine müthiş, öylesine göz alıcıdır ki bu yuvarlaklar, en kısa zamanda bütün bakışları üzerine çekecek, en ağır başlı kişilerin gözlerinde bile sinsi, pis, bulaşıcı bir gülüş halinde sıvaşıp kalacaktır. Yüzünüze karşı bir kahkaha balonunun patladığını görseniz, biraz açılacak, biraz ferahlıyacaksınız ama, nerde o mutluluk!..

Yamalı bir pantalonla açıktan açığa alay edene hiç rastlanmamıştır. Pantalonu giyenin yüzüne karşı gülme hakkını toplum hiç kimseye vermemiştir çünkü... Küçümsemeler gizli, alaylar gizli, aşağıla-

Çıt çıkmıyordu kahvede. Hepimiz de mi çocukluğumuzda bu çift damgayı yemiştik? Hepimiz de mi aşağılık duygusunun kızarmalarını duymuştuk yüzümüzde? Halk çocuğu olarak büyümenin ortak duygulanmaları içinde idik şimdi. Sıkılganlıklarımızın, utangaçlıklarımızın nedenlerinden birini cesaretle ortaya döküveren adını bile bilmediğimiz bu vatandaş, bizim bıçağın demirinden de mi hiç kuşkusuz.

«Fizik dersindeydik orta okulda...» diye yeniden başladı, «Bir ders önce yazılı yapmıştı öğretmen. En iyi numaralardan birini almıştım. Eğrisi doğrusuna da rastlamış olabilirdi. O numarayı benden önce alacak neler vardı sınıfta, ne ateş gibi çocuklar! Öğretmen de bunu bildiği için, hani işin içinde bir parmak mı var, gibilerden:

«172!» dedi, «kalk bakalım!»

Ben kalkacaktım, kara tahtaya ha!.. Benim gibi.. Pantalonunda en azdan yarı çapı beş santimlik iki yaması olan bir öğrenci ha!.. En ön sıralarda dört tane de kızın oturduğu bir sınıfta bu çift yamayla boyumu mu gösterecektim!

Sıramda, sadece doğrulmuş, dikiliyordum.

«Ne duruyorsun?» dedi, «kalksana!»

«Çalışamadım efendim!» dedim.

«Allah... Allah.. Ne soracağım, biliyor musun?»

Önemli olanı bu değildi ki... İster güzel olsun, ister çirkin, dört kızın ön sıralarda oturması idi bütün mesele... Onların delici, yaralayıcı bakışları altında tahta başında eğilip kalkacak, çömelecektim ya boyuna!.. O halden anlamaz, Om kanunundan, Jül kanunundan başka bir şey bilmeyen hocaya ne diyebilirdim ki...

«Ne soracağımı biliyor musun?»

«Hayır!» dedim, «bilmiyorum!»

«İyi ya, gel öyle ise! Sana yazılıdaki problemi yaptıracağım!»

Dikilip duruyordum boyuna.

«Geç!» dedi, «tahtaya!»

«Yapamam!» dedim, «Yazılıda yaptım ama!»

Bilgisinden emin olduğu gibi, zekâsından da emindi:

«Kopya çektin, değil mi?» dedi.

«Hayır!» dedim, «Kopya çekmedim!»

«Gel öyle ise!»

Sıranın dışına bir adım attım... Hayır! Kızlar dönmüş bana bakıyorlardı.

«Anladım!» dedi, «Kopya!»

«Kimden?»

Öyle ya, kimden kopya yapacaktım?

«Sen söyle!» dedi, «Kimden?»

«Benden iyi numara alan olmadığına göre...»

«Gel!» dedi, «Uzun etme!»

«Gelemem efendim!» dedim, «Gelemem işte...»

«Peki, sıfır! Otur yerine!»

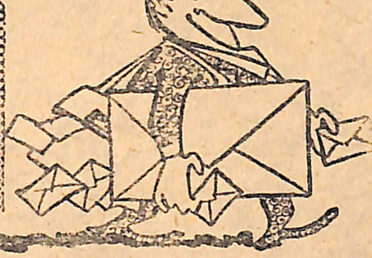
Oturdum tabiî... Ben oturduğum zaman, daha iyi düşünür, daha iyi konuşur, daha iyi soluk alırdım.

Okul bitti, yaşım kırkı geçti. Pantalonun her çeşidini giydim. Yamalısını giydim, yamasızını giydim Asker pantalonu, Amerikan pantalonu, diplomat pantalonu... Ütülü pantalon, ütüsüz pantalon!.. İster yeni olsun, ister eski, ne giyersem giyeyim, pantalonların o en nâzik yerinde bir çift yamayı her zaman için gördüm, gördüm değil, duydum, yaşadım! Ne yaptım, ne ettimse bir türlü söküp atamadım o yamaları!.. O yamalar, pantalonun kumaşında değil, insanların küçümseyen, alay eden, aşağılayan, acıyan, sinsi, kısık bakışlarında kalmıştı çünkü!..

BASIN

Ankara Mektubu

Nimet Arzık

Şimdi hapı yuttun Talât!..

Her bakan ilk bakan olduğu gün, hattâ hafta, hattâ ay, bir tevazu örneğidir. «Ben bilmem, müsteşarıma sorunuz... Arkadaşlar, ben bu işin acemisiyim, sizin kıymetli yardımlarınızla ve aydınlatmalarınızla bir şey başarabilirsem ancak başarabilirim...» v.s... v.s.... Bunu söylemiyenini görmedik... Uzunköprü'den ötesinden bahsetmiyorum tabii...

Bir ay sonra bu «ben bilmem...» «Benden başka kimse bilmez» olur, masalara otorite yumrukları indirilerek. Bunu yapmayanı da hemen hemen görmedik. Gene Uzunköprünün ötesinden bahsetmiyorum tabiî... Bu eskidenberi böyleymiş...

O zamanlar meşhur Talât Paşa, o kadar meşhur değilmiş ve Talât beymiş sadece, ve ilk vekilliğiymiş... Bir arkadaşı bunu makamında tebrike gitmiş...

Söz arasında:

«— Nasıl Talât» demiş, «Vekâletin işleri iyi gidiyor mu?..»

«— Ohhh» diye cevap vermiş Talât Paşa, «fevkalâde, fevkalâde, şimdiye kadar hiç böyle iyi gitmemişmiş.»

«— Yahu nereden biliyorsun?..»

«— 40 senedenberi burada hizmet eden bir ihtiyar, sırtı bükük memur var, her Allahın günü karşıma gelir dua eder: Allah sizi başımızdan eksik etmesin beyefendi, şimdiye kadar bu Vekâletin işlerinden sizin kadar anlıyan olmamıştı» diye..

Dostu bakmış bakmış, başını sallamış:

«— E şimdi Talât» demiş, «hapı adamakıllı yuttun!..»

Tabiî o daha kabacasını söylemiş, biz daha «Akbabacasını» kullanıyoruz deyimin.

İşte Bakanlıkların ikinci safhasında Bakanlar böyle hapı yutuyorlar... Hiçbir şey değişmemiştir... Ne değişti bu siyaset hamamında sanki?

Özel hafta!

Amerika'da tuhaf tuhaf haftalar vardır: Patates haftası, tütün haftası, sülün haftası, gibi...

Biz de geçen haftaya bir isim vetirsek: «Sille Tokat Haftası» diyebiliriz... Milletvekilleri sille tokat, Allah ne verdiyse giriştiler... Sille tokat haftasından sonra isterseniz bir de «aile terbiyesi» haftasını yapalım... Peşpeşe fena olmaz...

Mavi boncuk!..

Bizim Kasım Gülek'te, Nasreddin Hoca'yı hatırlatan bir taraf var... Onun kadar mütehammil, onun kadar güleç, onun gibi çarıklandığı, eşeğe bindiği olmuş... Onun gibi mavi boncuk dağıtıyor zaman zaman... Eksik olan nüktesi ile felsefesi... Fazla olan da serveti!

Geçen gün, gene bir Avrupa seyahatine çıkmıştı... O artık Avrupa seyahatine değil, Türkiye seyahatine çıkıyor ara sıra. Oralardan buralarda bir şarkıyor, bir gözükü- yor ve kayboluyor gene...

Genç gazete muhabirleri çalımlı çalımlı daha yaşlıca bir ağabeylerine yaklaştılar Mecliste... Çalımlı çalımlı, ellerindeki kartı burnuna tıktılar, yaşlıca ağabeyin... Ağabey de cebinden aynı ende aynı boyda, üzerine hepsine ne karalanmışsa karalanmış bir kart çıkardı ve onlara sundu...

Bütün kartlar Gülek'tendi... Gençler biraz ekşidiler. Kendilerine gönderilenin bir tercih neticesi gönderilmiş olduğuna inançları vardı. İnançların çoğu gibi bu da yıkıldı...

Gülek dostum, bir seyahate çıkmıya görsün, yüzlerce kart atmayı ihmal etmez. (Cinsiyeti olmayan kâğıdın bile fartına tahammülü yok anlaşılan!) Ben aferin derim... Çok üşenen insanım ben, üşenmiyene şaşkın bir hayranlık duyarım...

CHP'de bir gelenek vardır... Gelenekçi partidir CHP... İçinde iyi de yıkılmaz, kötü de, bir kere tutunca!

İsmet Paşa, CHP'liler için «Müzakereci» İsmet Paşadır.

«— Efendim Lozandanberi...»

Şimdi bu müzakereciliği İsmet Paşa Turan Feyzioğlu'na kaptırdı galiba. Onun «Lozanı» falan yok amma, «müzakereciliği» var...

«— İleriye atılmasını biliyor, geriye çekilmesini biliyor, darbe indirmesini biliyor, okşamasını biliyor...»

Benim bildiğim, bu yüzden bir tek toplantıdan baş alamamasıdır... Ne zaman aransa: «Efendim içerdedir, bilmem neyi müzakere ediyorlar...»

Bunca müzakerenin neticesini hiç gören oldu mu?.. Oldu diye cevap bekliyorum karanlıklardan, saklambaç oyunundaki gibi... Gelmiyor cevap!

Çıt!

Çıtlatsan faydalı olur dediler, ben de çıtlatıyorum. Feyzioğlundan bahsederken aklıma geldi tekrar. Kabinenin büyük çıkmazları olacak. Bu büyüklerin yanında bir de küçük çıkmaz görüyorlar politikadan ayrılanlar: En büyük çatışma diyorlar koalisyonun dışında olan AP'yle olmıyacak, Alican'la Feyzioğlu arasında olacak!

Ben söyleneni söylüyorum... Çıtlatsan faydası olacak dediler... Faydasını görmüyorum ama, çıtlatıyorum işte: Çıt!..

Bu hep böyleydi :

«— Meclis bu yaz tatil yapmıyacak...»

«— Ancak kısacık bir tatil yapacak...»

«— 24 günlük bir tatil...»

«— Bir aylık...»

«— Bir buçuk aylık bir tatil...»

«— E birader bu sıcakta çalışılmaz ki!..»

Neden daha önce aksini söylüyorlar?.. Başka sahalarda da böyle.

«— Devlet Başkanı Çankaya'da oturmıyacak...»

«— Orada ancak ecnebî misafirlerini kabul edecek...»

«— Ancak gündüzleri orda...»

«— Oradan... Çıkmıyacak...»

Basın hürriyeti için de böyledir:

«— Gazeteciler, politikacıların yatak odalarına kadar girebilirler...»

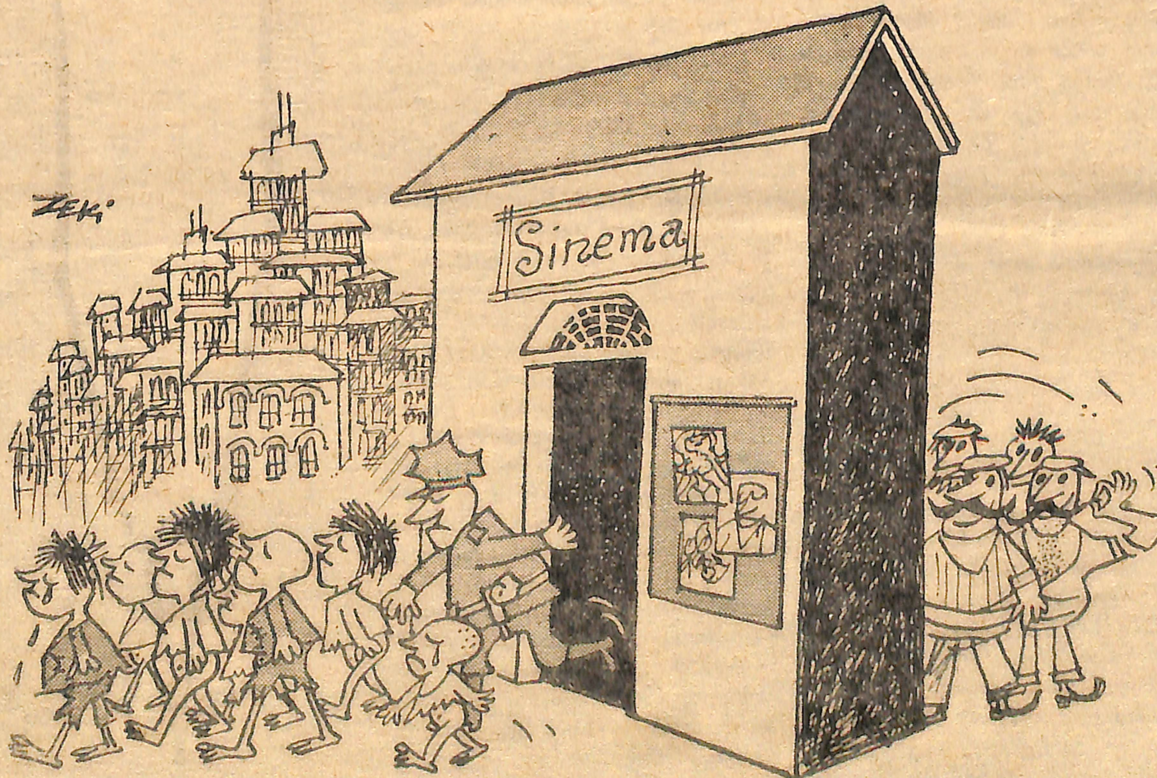
«— Basın hürriyeti herşeyin üstündedir.»

«— Eee, bize yapıcı tenkit lâzım, yıkıcı değil...»

«— Tahriklere müsaade etmiyeceğiz...»

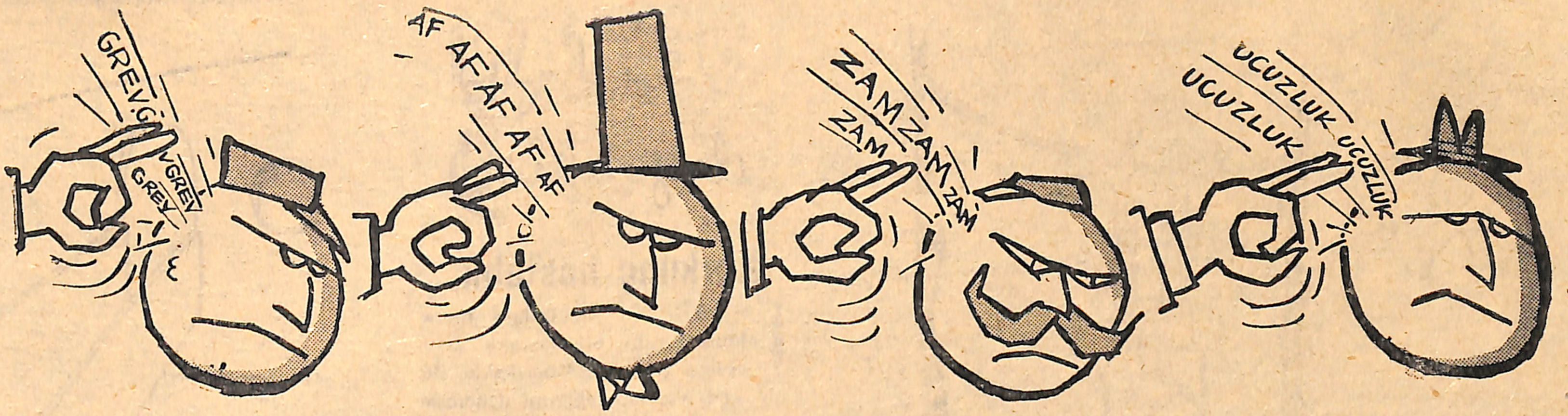
Hep, ama hep nerden kalkıyoruz ve nereye varıyoruz... Bir kere de ters yoldan başlayıp düz yola varsak!.. Bir kere, bir kerecik!

Sinemalarda kötü yola sevkedilen çocuklar toplattırıldı.. (Gazeteler)

Unutulanlar!

Nimet ARZIK

Her kafadan bir ses!..

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 355 metre uzun dalgadan Ankara, 553 metre kısa dalgadan İstanbul radyosu!.. Aziz okuyucular, sevgili dinleyiciler, programımıza hoş geldiniz!

Bu haftaki programımızın ilk solisti, kartvizitindeki ünvanlarının sayısı kartvizit çerçevelerinden taşan sevimli halk türküleri san'atkârı Fahrettin Kerim Gökay!

Doktor, Profesör, Yeşilay Derneği Başkanı, Milletlerarası Psiko - Patalojik Konsey Reisi, eski İstanbul Valisi, eski Büyükelçi, eski Yassıada sanığı, yeni İmâr ve İskan Bakanı, popüler san'atkâr Fahrettin Kerim Gökay'dan yanık bir İstanbul türküsü dinleyeceksiniz:

İstanbul yolunda bir küfe üzüm,
Aklıma geldikçe kan ağlar gözüm,
Seneler geçse de değişmez özüm,
Ne var ki ağzımda diller değişti!

Dağıldı hedefim, kayboldu gayem,
Anlaşılmaz oldu artık kinayem,
İsviçre'de kaldı sefirlik pâyem,
Virajlar değişti, yollar değişti!

Bütün maçlar bitti, paydos oldu lig,
Ne doktorluk kaldı, ne de valilik!
Politika başka çeşit delilik!
Ellerimi sıkan eller değişti!

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Günümüzün ikinci solistini mikrofona dâvet etmeden evvel bu çok yönlü sanatçımızı çeşitli özellikleriyle sizlere tanıtmak istiyoruz: Memleket hizmetine öğretmen olarak atılmış, sonra çocuk yayınlarıyla ilgilenmiş, daha sonra editör, yazar, magazinci olmuş; eski Köylü Partisi Genel Başkanı, eski C.K.M.P. Genel İdare Kurulu üyesi, eski Adalet Partisi Yardımcı Başkanı, gür sesli san'atkâr Tahsin Demiray karşınızda!..

Ömrümün koltuksuz geçti baharı,
Neyleyim baharı gülsüz olunca.
İnsanı hem kovar, hem de alırlar,
Parti, liderinden öksüz olunca!

İnönü elinden feryâd-ü zârım,
Şu nankör dillerden ben de bizarım.
Ruhum âzad olur belki mezârım,
Kadillaklar geçip dümdüz olunca!

Diyorlar ki: Tahsin döner bu âlem,
Gönder dostlarına bir karton «Salem»
Senden Başvekillik bekler elâlem,
Bu uzun geceler gündüz olunca!..

Tahsin Demiray'dan sonra stüdyomuzun mikrofonunu, hikâyesi dillerde, mektupları ellerde dolaşan ünlü ses ve saz san'atkârı Yassıada'lı Altay Ömer Egesel'e bırakıyoruz.

Telefonun tellerine kuşlar mı konar
Herkes sevdiğine anam, böyle mi yanar?
Gel yanıma, yanıma da yanı yanı başıma,
Şu devrimde neler geldi garip başıma!
Telefonun tellerini arşınlamalı,
Jarse külot çalanları kurşunlamalı!
Gel yanıma, yanıma da yanı yanı başıma,
Şu basın'da neler geldi garip başıma!
Telefonun tellerinden haber çalınır,
Postalardan gizli gizli mektup alınır!
Gel yanıma, yanıma da yanı yanı başıma,
Şu dilimden neler geldi garip başıma!

Bu haftaki özel programımızın sürpriz san'atkârı, Yassıadadaki tanıklığından daha fazla aktüel olaylara karışan ismiyle ün yapan genç ve zarif telefon memuresi Ayten Aktura!..

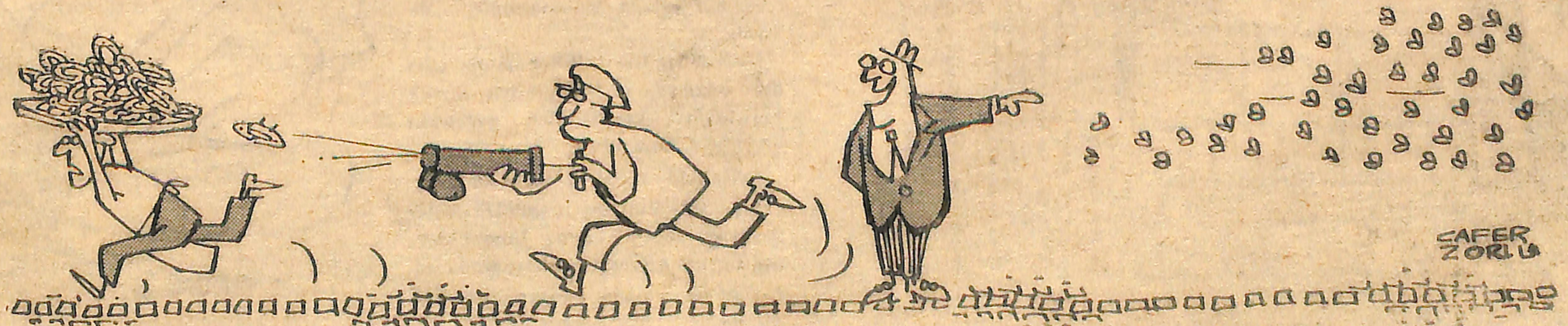
O da size mini mini bir halk türküsü okuyacak:

Karşıda kuzu otlar,
Pike yapar pilotlar.
Senatoda dolaşır,
Jarse jarse külotlar!
Oy anam anam anam,
Buna nasıl dayanam?

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Bu haftaki özel programımız da burada bitiyor Gelecek programda tekrar buluşmak ümidiyle hepinize hayırlı akşamlar, hayırlı sabahlar!.. Hoşça kalınız!...

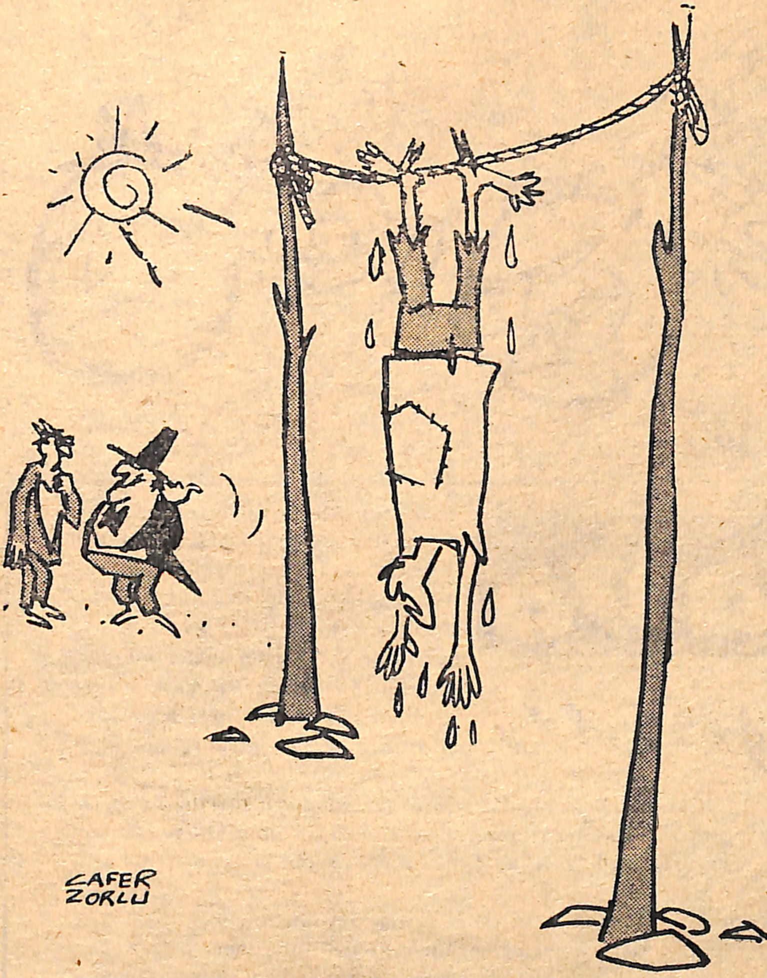
Takdim eden :
Sibel MELİŞ

Belediye sineklerle savaşacak. (Gazeteler)

— Heey sinekler bu tarafta!

İşsizliğe çare aranıyor. (Gazeteler)

— Biz, bu memlekette işsizliği kurutacağız!..

Bize göre

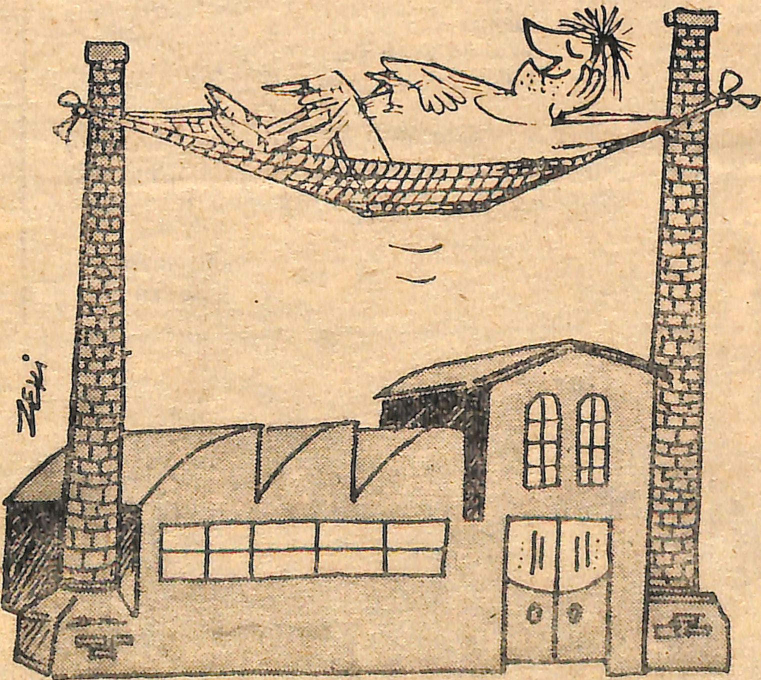
Geçenlerde İzmir'e balayını geçirmeğe gelen Avrupalı bir genç çift, tam dokuz buçuk saat gümrükte bekledikten sonra geri dönmüşler.

Balayları zehir olmuş ve kendilerine memleketimizi öven seyahat acentesini gider gitmez dâva edeceklerini söylemişler. Bu biiiir!..

Yeniköy'deki Sait Halim Paşa yalısını, geçen yaz onbin dolara Ortadoğu prenslerinden biri kiralamıştı. Öylesine memnun olmuşlar ki, bu yıl da onbin dolar sayıp kalabalık harem kafilesiyle yalıya tekrar şeref vermişler. Bu da ikiii!..

Şimdi, birinci olayla ikinci olaya bakarak kararımızı verebiliriz: Kimler bize göre turisttir!

İşçilere ev yaptırılacak. (Gazeteler)

YAZISIZ

ŞEYTAN diyor ki

Korkunç hastalık!

İSTATİSTİĞİ bir ihtisas merakından milli bir hastalık derecesine çıkartan Amerika'da, deniz erleriyle bir çağrışım denemesi yapmışlar. Hepsine teker teker beyaz bir mendil göstererek:

— Bu size neyi hatırlatıyor? diye sormuşlar. Kimi:

- Annemin göz yaşını, demiş.

Kimi:

— Ayrılığı.

Kimi:

— Nezleyi.

Yalnız bir tanesi:

— Kadını, diye cevap vermiş.

Pek ilgilenmişler bu cevapla:

— Allah Allah, neden kadını hatırlatıyor sana mendil?

Er:

— Bana her şey kadını hatırlatır da ondan, demiş.

Yeni dünyanın nükte edebiyatında bir tebessüm olan bu fıkra, bizim toplumsal bir gerçeğimizdir.

Kadın özlemi, kadın doyumsuzluğu, aşksızlık...

Kasaba lokantalarında içilen rakılarda onun hayali, öğrenci yurtlarındaki kâbuslu rüyalarda onun ihtirası vardır.

Çamlıca tepesinde bir sevgiliyle elele dolaşmaya kalkınca, bin imdat nağrasına kulağını kaşıyan jandarma, kan ter içinde üzerinize gelir.

Polis hemen her şikâyete:

— Benim bölgem değil, der de, yalnız zina baskınına şapkasını almadan koşar.

Kuytuda duran bir araba, sinek çeken reçel tabağı gibi nerden bittiği belli olmayan gözleri kaymış bir takım insan döküntüsünü derhal oraya toplar!

Türkiye'ye gelen bir turist bundan bir müddet önce yayınladığı notlarda şöyle diyordu:

— Türkiye'de oteller katolik manastırlarından beter. Karımla indiğimiz yerde bizden evlilik cüzdanı sordular. Böyle bir soruyla karşılaşacağımız hiç gelmemişti aklımıza. Yüzüklerimizi gösterdik, çocuklarımızın resmini gösterdik, para etmedi. Otelci inatla başını sallıyor:

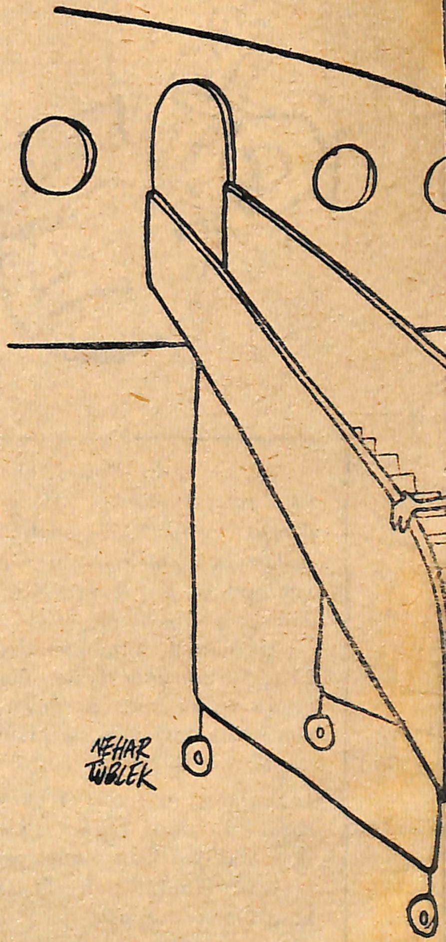
— Bir odada kalamazsınız, diyordu.

Çaresiz onbeş yıllık karımla ayrı ayrı odalarda yattık. Ve öyle kızdık ki otelciye, kendisinden geceleyin lâvabodo hınç aldık.

Eyüp'teki topal leyleğin dahi tecavüze uğradığı bu memlekette, ihtilâllere sebep olmuş hırsızlıklar, bir burun kıvırışın rahatlığında affedilir de, parkta öpüşen çift affedilmez.

Şoförü, bekçisi, komiseri öpüş aleyhtarlığının gönüllü üyeleridir.

Şortla gezen turistlere hücum edildi.

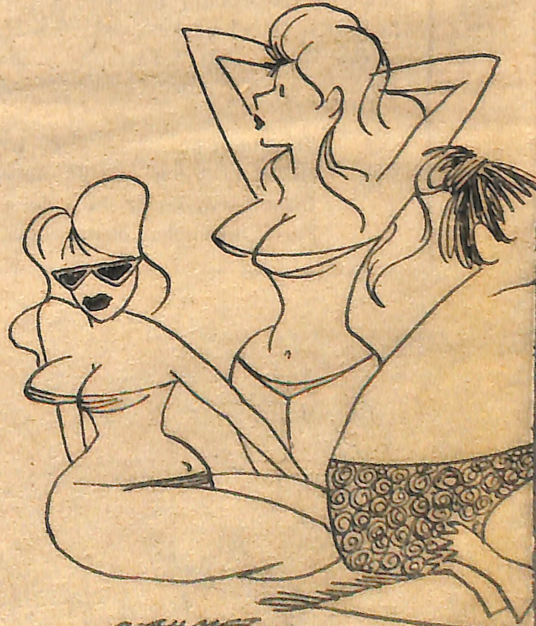
— Öpüştünüz ha, yürüyün karakola.

Erkek şaşırır, rica eder; kız korkar, ağlar.

Ve hangi barbar kompleksin krizleriyle titredikleri belli, dili iki yüz kelimenin içinde dönen kafalar, keyiflene keyiflene bu tabloyu içlerine sindirirler.

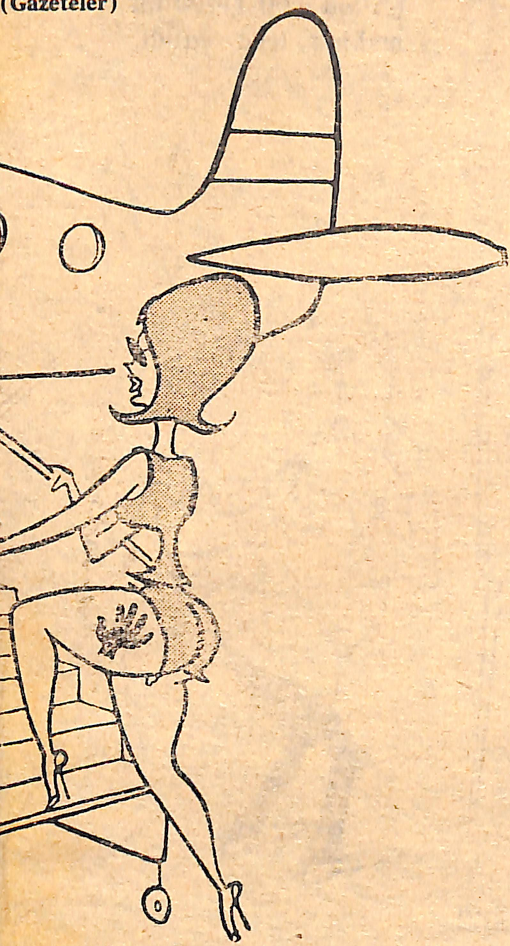
Demokrasi diyoruz ya, bir kadının tek başına parkta oturup kolay kolay sigara içemediği bir bünyede boy verip serpilmesi bir hayli güçtür onun.

Kadın açlığı bir ejderha pençesi gibi ruhları kanatmada. Sevişenlere duyulan hırs, Gayya kuyusunda kepçecilik eden zebanilere duyulmuyor.

— Aman karıcığım, ne ya

(Gazeteler)

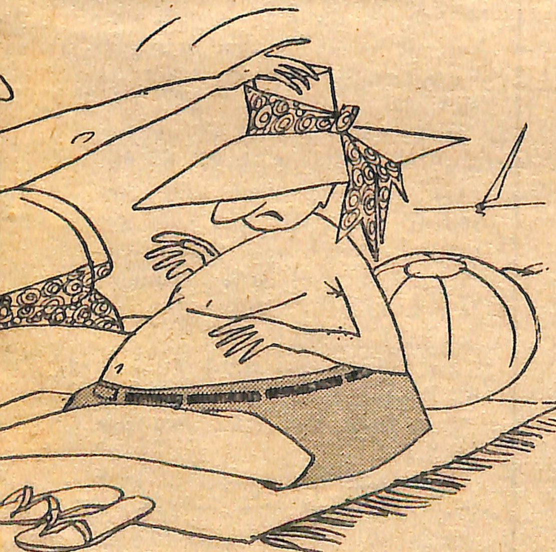
...tıra!..

Bu ne namus titizliği, ne din kaygusu, ne ayıp hassasiyeti... Bu düpedüz doyumsuzluğun yarattığı seksomanyak bir çıldırma.

Süte su karıştırırken mevcut olmayan namus ile akşam saatlerinde İstanbul'un kuytu semtlerinde kimsesiz çocuk alıp satarken ortaya çıkmayan din kaygısı ve leyleklere tecavüze kalkarken unutulan ayıp, iki nişanlının yanyana dolaşmasına şahlanıyor.

Bu hastalığı tedavi edemediğimiz müddetçe medeniyet kelimesini iptal ederek hudutlarımıza mânen dikmiş olmanın işkencesini çekmiye devam edeceğiz.

ŞEYTANÇEKİCİ

...rsun?.. Bu senin şapkan!..

ÖBÜR Sosyete

ÇAMAŞIRCI Fatma hanım bugünlerde pek neşeli. Orman muhafızı olan damadı Recep ile kızı Zarife, Çemişgezek'ten döndüler. İki aydır balayında bulunan yeni evliler, dönüşte Fatma hanıma çeşitli hediyeler getirdiler. Fatma hanımı en sevindiren hediye Zarife'nin iki ayda burnuna çıkan karnı oldu. Onu ben büyüteceğim, diyor.

★

Barbut Hilmi evvelsi gece Tophane hamamında etrafındakileri kırıp geçiriyordu. Bir ara elindeki şarap şişesini şehrimizin tanınmış külhanbeyi Haraç Hasan'a uzatarak: «Hasancığım, içelim de açılalım...» diye bağırdı.

★

Camgöz Mustafa Ankara Bahçelievler semtinden yürüttüğü çeşitli eşyayı İstanbul Bitpazarında sergiledi. Sanatçının gümüş takımları bilhassa ilgi görüyor. Sergi her gün (pazar hariç) 18.00'e kadar gezilebilir.

★

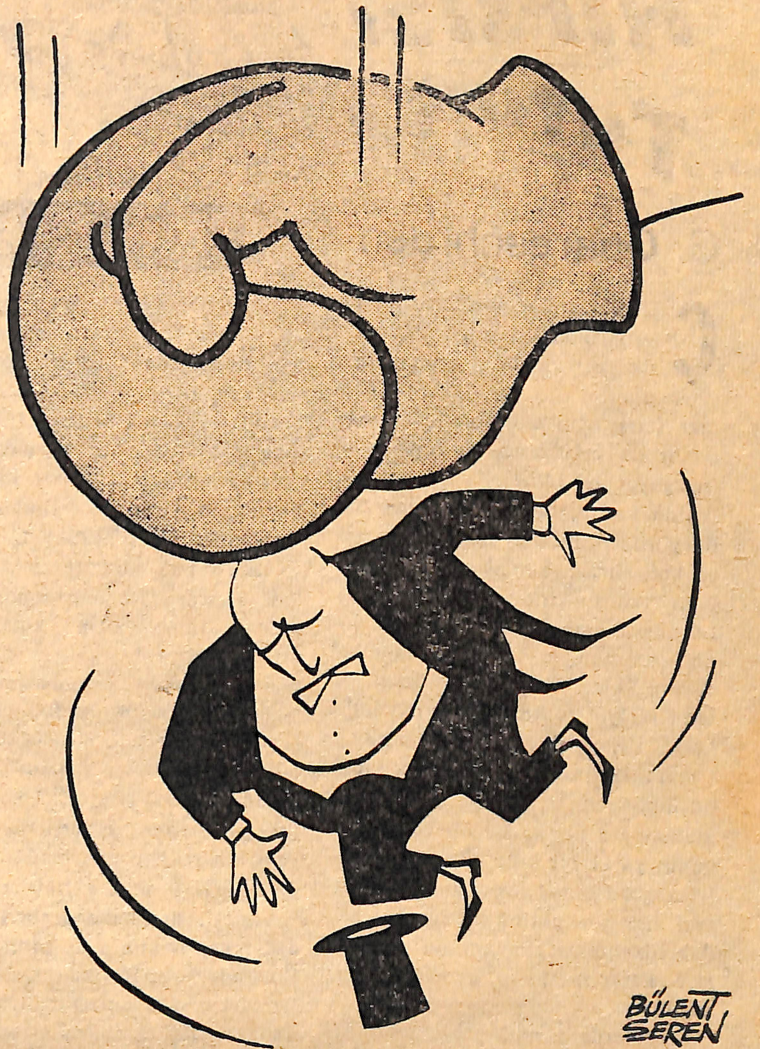
Bu pazar Florya plâjları neşeli gruplarla doldu taştı... Mayo hırsızı Lâsteks Nuri ile arkadaşları kumlara yüzükoyun yatanlar arasındaydılar. Partal Ömer'in bu yaz da titizliği üzerinde. Plâja her gidişinde beraberinde bir kova bir de faraş götürüyor. «Kovayı ne yapıyorsun?» diye soranlara gülerek «Ayağımı sokuyorum...» cevabını veriyor. «Ya farası?» diye soranlara ise «Kumları süpürüyorum içine...» diyor. Kum dedim de aklıma geldi. Çiçekpazarında seyyar traş bıçağı satan tanınmış iş adamlarımızdan Şakir Çeneyekuvvet'in genç ve güzel karısı Huriser de pazar günü Florya'daydı ve bir arkadaşına şöyle diyordu: «Yörükali Plâjına bir hal olmuş kardeş. Senelerdir kumlarında oynar dururum başıma en ufak bir şey gelmiş değildir. Fakat bu yaz kumsal çöpten geçilmiyor. Ayaklarım harap oldu... Şakir'le ikimiz artık Florya'yı tercih ediyoruz.

★

Nursel Panjur'u bu sezon yetmiş iki filmde birden seyredeceğiz. Genç yıldızımız halen başrollerini Günser Azsoy ile Gergin Koruk'un kavga döğüş paylaştıkları «Seyretsek de Olur Seyretmesek de» adlı kordelâda fing atıyor. Geçtiğimiz hafta filmin harici sahnelerini çekmek üzere Silifke'ye giden Yerindesay Film'in rejisör, operatör, senarist ve prodüktörü Rıdvan Yerindesay, Nursel Panjur için: «Göreceksiniz Nursel ileride Türkiye'nin en aranan kadını olacak. Onu özel metodlarımla bizzat yetiştiriyorum!..» diyor.

★

Meclisin son oturumundan bir enstantane :

«Sen kim gelesin meclise hiç yer mi bulunmaz?»
«Baş üzre yerin var!»

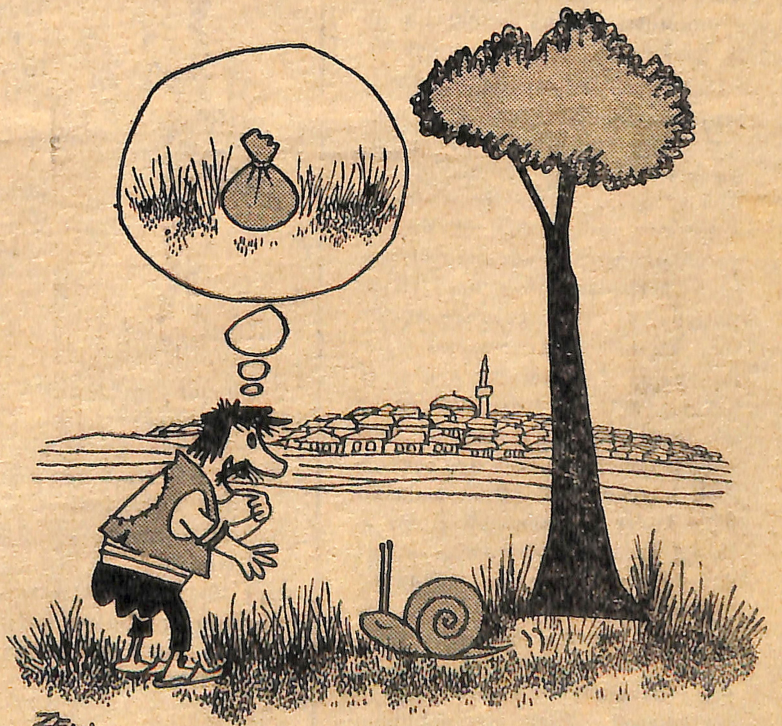
Şoför muavini Şerafettin son bir aydır Elmas adında bir esmer güzeli ile dolaşıyor. Hemen her gün Tophanedeki Amerikan pazarının karşısına düşen parkta sevgililer akşam simitlerini başbaşa yiyorlar. Kazan kulbu kaşları ve burnunun tepesindeki şark çıbanı ile Elmas, parkın sevilen simaları arasına girmeyi başardı doğrusu.

Koltuk

Cemal Şahin isminde bir genç, evet hem de genç, geçen gece araba vapurundan bir tahta koltuk çalarken yakalanmış!

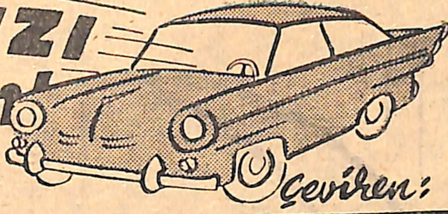
Zavallı delikanlı, cezaevini boylayacak şimdi... Çaldığı koltuk Bakanlık koltuğu değil ki cezasız kalsın!

Sümüklüböceklerimiz Avrupa'da çok para ediyor. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

Hırsızı Tutun!

Çeviren: ERGİN ORTAÇ

G. Guareschi'den

ÇOĞU zaman güzel bir kadın karşısında erkek, dişiliğin câzibesine kapılır. «Kendinden geçmenin bu hoş ânı,» erkeğin, kadına karşı olan zaafından gelir. Kadınlar da erkeklerin bu zayıf tarafını gayet iyi bilirler.

Ama karım, bende biraz değişiklik görünce, meselâ beni dalgın veya konuşurken kendisini dinlemediğimi sezince: «Giovannino, yine aklın başka kadınlarda...» diye söylenir zannetmeyin. Hayır, hayır!... Karım, beni kendimden daha iyi tanır. Şöyle başını iki yana sallıyarak iri, siyah gözleriyle yüzüme bakar: «Giovannino, yine bir icat düşünüyorsun?...» diye mırıldanır. Makinelere ne kadar düşkün olduğumu gayet iyi bilir çünkü. Turistlerin gezdikleri memleketlerde her yeri ,her şeyi görme merakı ne kadar tükenmezse, benim de makinelere karşı merakım o kadar sonsuzdur.

Geçenlerde yeni bir otomobil almıştım. Otomobil hırsızlığı da çok artmıştı o sıralarda. Arabamı ne zaman evin önüne park etsem içim bir türlü rahat etmiyordu. İçim korku dolu her dakika balkona fırlıyor, arabamın yerinde durup durmadığını kontrol ediyordum. Yemek yerken ikide birde kalkıp balkona koşmaktan lokmalar boğazıma diziliyor, geceleri gözüme uyku girmiyordu. Buna karşı bir çare bulmalıydım... Düşündüm taşındım, «öyle bir mekanizma kurmalıyım ki, bu hem otomobilimin, hem de kanunun bekçisi olsun!» diyordum. Yâni otomobilim, kendiliğinden: «Tutuuuun... Hırsızı tutuuun!..» diye haykırmalı, onu ele vermeliydi.

Uzun deneyler sonunda nihayet projemi mükemmel bir şekilde gerçekleştirmiştim. Küçük bir motor, bir ses alma cihazı ve ufak bir hoparlörden ibaret makineyi güzelce karoseriye yerleştirdim. Bir düğmeye dokunulunca motor harekete geçiyor, arabadan, «tutuuun... Hırsızı tutuuun!..» diye sesler çıkıyordu. Öyle bir teşkilât kurmuştum ki, otomobilimi değil çalmak, yan gözle bakmağa bile her babayiğit cesaret edemezdi artık... Yalnız mekanizmayı harekete geçirecek düğmeyi nereye koymalıydım?.. Bunu bulmam da o kadar zor olmadı... Hırsız arabayı kaçırırken oturacaktı elbet! Oturunca da düğmeye dokunacak, mekanizma işleyecekti...

Herşey hazırdı... Denemeyi yapabilirdim artık... Arabama kötü niyetle bakanın hırsızlık hislerini kamçılamak için, otomobilimin pencerelerini de açık bıraktıktan sonra oturduğumuz kata çıkıp tuzağa düşecek avı pencerede beklemeğe başladım. Aradan henüz on, onbeş dakika geçmişti ki, bizim arabadan: «Tutuuun.. Hırsızı tutuuun!» diye sesler gelmeğe başladı.

Aşağıya ininceye kadar halk otomobilimin etrafını sarmıştı bile... Kalabalığı yarıp arabanın yanına varınca bir de ne göreyim?.. Bir sokak köpeği açık bıraktığım pencereden arabaya girip kurulmamış mı!.. Tuuu!... Bu kadar emek verdiğim kanunun bekçisi, adaletin pençesi bu büyük icadım böyle bir fiyaskoyla mı neticelenecekti?.. Kalabalık da gittikçe artıyor. Her kafadan bir ses çıkıyor. Ama çoğunluk gülenlerde... Kimisi de «Bu da yeni bir reklâm usulü olsa gerek!» diye ortaya parlak fikirler atıyor.

Köpeği, ite kaka arabadan savdık ama, bununla iş bitmedi ki... Kalabalık trafiği tıkamış, otomobiller durmadan korna çalıyor. Polis damlamadan arabaya atlayıp uzaklaşmaktan başka çare yok.

Tam otomobile bindim gaza basacağım, bizim mekanizma yine haykırmağa başlamasın mı?.. Tuh Allah kahretsin!... Bu sefer tuzağa kendi elimle düşmüştüm... Acelemden emniyet düğmesine basmayı unutmuşum.

Köpeklerin havlaması, kalabalığın gürültüsü, korna sesleri, hepsi birbirine karışıyor... Kulaklarım uğulduyor, başımdan aşağı sanki kaynar sular dökülüyor. Gaza nasıl bastığımı hatırlamıyorum bile... Nihayet, «Dompiazza» da ayılır gibi oldum. Biraz kendime geleyim diye bir şey içmek için arabayı park edip «Vittorio Emanuele» caddesindeki pastahaneye girdim. Aksilik bu ya, pastahanede tek boş yer yoktu bu sefer... Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki tanıdık bir sesin, «Signor Giovannino, Signor Giovannnnino!...» diye seslendiğini duydum. Baktım yakın bir hanım dostumuz... O da herhalde benim gibi yer bulamamış olacaktı...

«— Arabam şurada... Hadi gelin de başka bir pastahaneye gidelim..» diye teklifte bulundum. «Bu tesadüfe sevinmiştim, biraz konuşurum da açılırım» diye düşünüyordum.

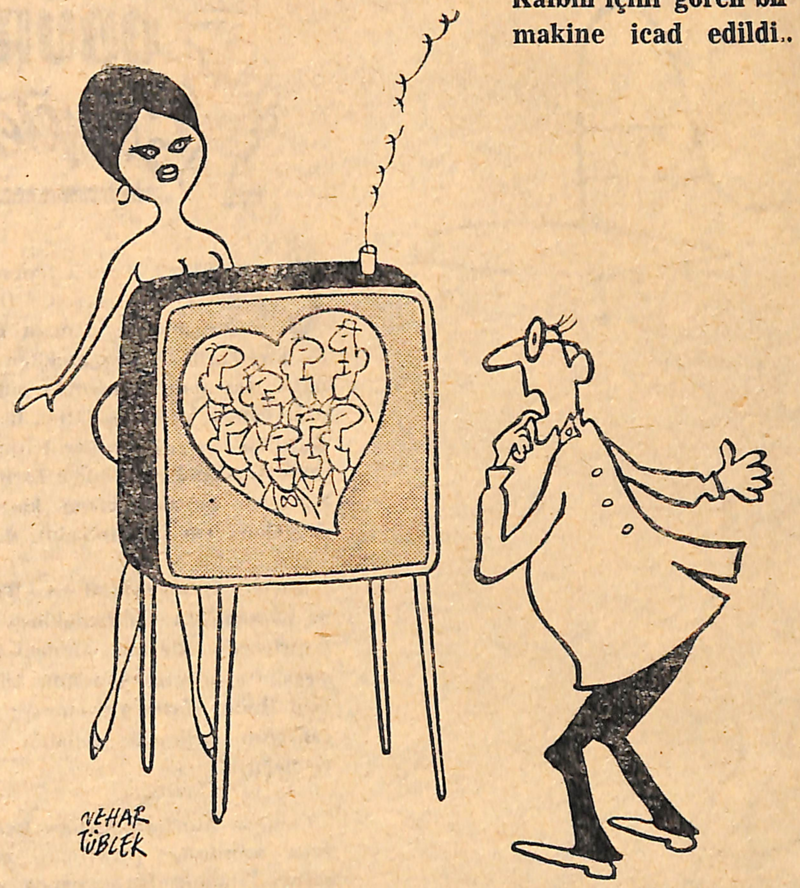
Otomobille henüz birkaç yüz metre ya gitmiş ya gitmemiştik, evvelâ hafif bir cızırtı sonra da, «Tutuuun, hırsızı tutuuun!...» diye bizim makine yine coşmaz mı... Aman, eyvah!... O düğmeyi açtım, ötekini kapadım, başka birini çektim, aah.. Ne yapsam nafile. Susmak bilmiyor hınzır... Birkaç saniye içinde binlerce kişi arabamın etrafını sarıverdi. Kadın utancından kıpkırmızı kesilmiş, hüngür hüngür ağlıyor... Başıma gelen bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de bizim aile dostu hanımın tokatı «şraaak» diye suratımda patlamaz mı!... Artık makinenin krizleri bana da sirayet etmişti... Her tarafım sinirden titir titriyordu. Kalabalık da gittikçe artıyor... Bizim âlet kontak yapmış, durmadan bar bar bağırıyor. Ve batarya tükeninceye kadar da mübarek susmayacak.

Biraz sonra canavar düdüklerini öttürerek itfaiye göründü. Kalabalıkta bir çözülme oldu. İtfaiyeciler sesi ört bas etmek için kum torbalarını otomobilimin üzerine yığdıkları halde yine de ses, «Tutuun.. Hırsızı tutuuun!..» diye boğuk boğuk haykırıyordu.

Bu hâdise, bana bir ders mi oldu sanıyorsunuz?.. Ne gezeeer!... Parlak icatlarımın esiri olmuştum bir kere...

Ne zaman şöyle gözlerimi kısıp uzaklara dalacak olsam, karım endişeyle, «Giovannino, yoksa yine mi bir icat peşindesin?..» diye sorar.

Kalbin içini gören bir makine icad edildi..

YAZISIZ!..

Simetrik şiir

— Yapma!.. diyordun.
Gözlerin gözlerimi yiyordu.
— Bırak!.. diyordun,
Tırnakların avuçlarıma batıyordu.
— İstemem!.. diyordun,
Göğsün istekler içinde kabarmıştı.
— Ben bildiğin kızlardan değilim!.. diyordun.
Doğruydu.
Bildiğim kız olsan sataşır mıydım?
— Olmaz!.. diyordun.
Oldu işte!..

. . . .

Şimdi rollerimiz değişti:
Yakamı bırakmıyorsun.
— Yapma!.. diyorum.
Tırnakların avuçlarımı acıtıyor....
— Bırak!.. diyorum.
Göğsün istekler içinde olsa da
— İstemem!..
Ben bildiğin erkeklerden değilim!
Usanıverirīm birkaç sevişte...
Boşuna üzme tatlı canını, olmaaaaz!
Olmaz işte!..

Şemsi BELLİ

MİLLETLER GÜLÜYOR

Delilik!

Genç adam yemekten sonra gazetenin hayli meraklı ve heyecanlı kısımlarına dalmıştı. Fakat karısı ortalıkta hüküm süren bu ciddi ve sessiz havadan memnun değildi. Hem bugün çok heyecanlı bir aşk romanı da okumuştu. Yavaşça kocasının dizlerine oturdu, boynuna sarılıp mırıldanmağa başladı:

— Benim, tatlı kocacığım; bu güzel kulaklar, bu tonton ağız, bu nonoş burun kimin söyle?

Adamcağız ayni tatlılıkla cevap vermeğe çalışarak:

— Senin karıcığım, hepsi senin biliyorsun! dedi.

Fakat genç kadın kedi gibi sokulmağa devam ediyordu:

— Peki beni eskisi kadar seviyor musun acaba?

— Elbette, senden başka kimseyi sevmedim canikom!

— Ah yalancı; söyle o halde, ben ölürsem ne yaparsın?

Koca, sesine teatral bir ağırlık oturtarak cevap verdi:

— Deli olurum karıcığım, deli olurum!

— Öyle mi? Bak bu cevabına memnun oldum, korkuyordum zira...

— Korkuyor muydun? Neden?

— Ben ölürsem başka biri ile evlenirsin diye hayatım...

Koca o zaman yeniden gazetesini alarak:

— Öyle mi? dedi. Deli olurum dedim ama, o kadar da değil karıcığım....

Psikanaliz!

Freud'cu meşhur bir doktora bir hasta müracaat eder:

— Doktor der; beni hâtıralarım hasta ediyor!

— O halde, diye cevap verir doktor; sizde hatıra hastalığı var!

Hasta o zaman büyük bir dehşete kapılır:

— Nee! Demek bende hatıra hastalığı var?

CEHALET

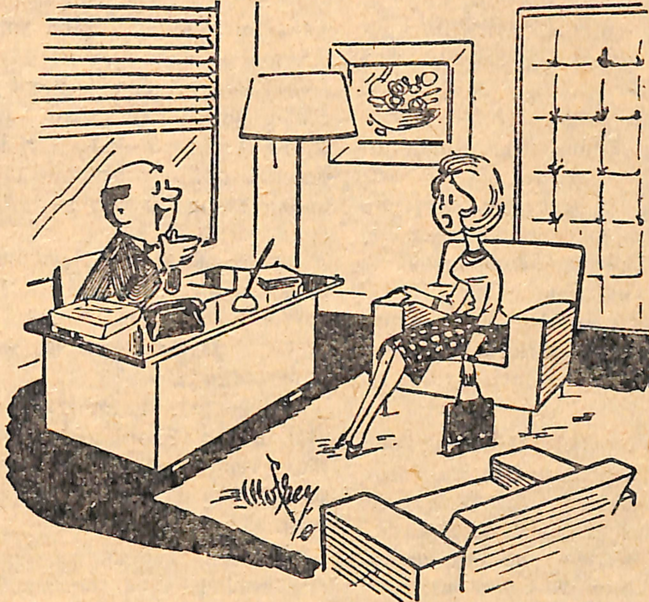
Küçük oğlan babasına sordu:

— Babacığım en yakın yıldız bizden ne kadar uzaktadır?

Baba epey düşündükten sonra itiraf etti:

— Korkarım ki bilmiyorum oğlum...

— Hıh! dedi, küçük oğlan; senin bu cehaletin yüzünden ben yarın kimbilir ne kadar azar işiteceğim...

— İş saatleriniz şöyle: Sabah 9 dan 12 ye kadar... Öğle, 14 den 18 e kadar... Ve gece sabaha kadar!

EZELÎ DERT!

Doktor can çekişmekte olan hastanın üzerine eğildi ve yanıbaşında duran kocasına sordu:

— Çoktan beri mi bu durumda?

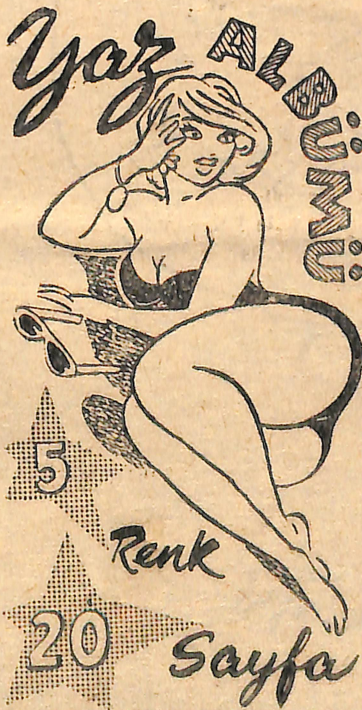
Adam omuzlarını silkti:

— Evlendiğimizdenberi!..

Gelecek Sayımızda

5 Renk — 20 Sayfalık

AKBABA ALBÜM İLÂVESİ

✳ Akbaba, sevgili okuyucuları için 20 sayfalık, 5 renkli bir Karikatür albümü hazırladı.

✳ Bu albümde en sevdiğiniz karikatüristlerimizin Plâj ve yaz karikatürleri toplanmıştır.

✳ Bu 20 sayfalık ilâveli sayı her zamanki tirajımızdan bir misli fazla basılacaktır.

✳ Bu ilâve para ile satılmıyacak ve sevgili Akbaba okurlarına bedava hediye edilecektir.

Şimdiden bayiinize ısmarlayınız!

Sihirli lakırdı!

(Fikir hürriyetinin baskı altında tutulduğu yerlerde insan zekâsının daha parlak ve keskin olmaya başladığı tecrübe ile sabittir. İşte Demirperde gerisinden gelen fıkralardan bir tanesi:)

Macaristan'da bir Sovyet görevlisi trende seyahat etmektedir. Tren yolun ortasında birdenbire durur. Rayların üzerine çıkmış bulunan bir inek pervasızca trenin yolunu kapatmaktadır. Sovyet görevlisi ziyaretçi trenden iner, ineğe yaklaşır ve kulağına bir şeyler söyler, ve inek şeytan görmüş gibi kaçmaya başlar. Yol açılır.

Trene dönen Sovyet görevlisi ne yanında seyahat eden Macar sorar:

— Hangi sihirli lâkırdıyı söyledin de ineği böyle kaçırdın yoldaş?

— Ooo! Çok basit. Yolu açmazsan seni kollektif çiftliklerden birine gönderirim dedim!

At adam!

Kadıncağız ruh doktoruna hararetle kocasının halini anlatıyordu:

— Doktorcuğum, kocam kendini at olmuş zannediyor; bir görseniz durmadan evin etrafında tırısa kalkarak koşuyor, arpadan başka bir şey yemiyor, biraz kızarsa müthiş bir sesle kişniyor...

Doktor biraz düşündü:

— Kocanızın hali mühim; iyileşebilir ama bu biraz zaman ister. Bana itimat etmeniz şart!

— Elbette doktorcuğum; onu tamamen sizin tedavinize terkediyorum; yalnız şunu söylemeyi de unuttum, tedavi için belki size faydalı olur bu husus. Kocam şimdiye kadar üç manialı yarışta birinci geldi.

Evlilik!

Hector yeni evlenmişti. O akşam helecanla karısına sarılmak istediği zaman, müthiş bir itirazla karşılaştı. Karısı fena halde utanıyor ve kaçınıyordu:

— Hector, biraz kendine hâkim olsan, ayıp değil mi?

— Fakat neden ayıp olsun, artık evlendik. Hem sen nişanlı iken bana daha müsamahakâr davranırdın, şimdi ise...

— Evet Hector, o zaman öyle idi, ama şimdi unutma ki evli bir kadınım!..

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— Süsünü, tuvaletini tamamla, ligolte gömleğini giy, sereserpe, karyolana yat. Teleme peynirleri gibi vücudunu göster, edalı edalı süzül, nazlı nazlı ah, of et. Doktor o halde seni görsün, akı bilmem nesine karışıp büsbütün aklı başından gitsin... Bir taraftan da, ağzından lâf kaparız, ne sebebe kalantorlaştığını, hangi dağda kurt öldüğünü anlarız... Ne duruyoruz, yarından tezi yok, bu işi yapalım.

Kanarya haklı; bu plân fena plân değil. En kolay, en kestirme yol.

Ayşe hanımın içi ferahlamış, yüzü gülmüştü. Neşesinden bir gazel bile tutturmuştu.

Hasip paşanın bohçacı hanım bu gün gelecekken bilmem neden görünmedi. Bir kere isabet ya... İnşallah bir daha adımını atmaz.

Hasip paşa gözümün önüne gelir gelmez bütün tüylerim diken diken oluyor. Düşünüp taşındım. Karun hazinesine garketse bu kakavan yutulur şey değil...

Bugün Abdülgaffar ağa da meydana çıkmadı. Evde yoklar, haberine Ebuzarif bey mutlaka kızmış olacak...

18 Mayıs

Eniştenin yüzünü görmüyoruz. Sabahleyin erkenden gidiyor, gece yatsıdan sonra gelip odasına giriyor. Arada bir de taşlığa çıkıp, bize işittirmek için, bağıra bağıra söyleniyor.

Güya bizimkisi, nimetnaşinaslık, döneklik, kalleşlikmiş. Molla beyden parayı çekmişiz, avuç dolusu lirayı cebe atmışız, fistanları, falan fıstıkları tamamlayıp donandıktan sonra, avucunu yala der gibi yüz çevirmişiz.

Enişte, istediği kadar nefes tüketsin, hepsi bir kulağımdan girer, öteki kulağımdan çıkar.

Şeytan diyor ki, artık illâllah deyip ağzını aç, hacivat bozuntusunu evden büsbütün dehle...

Enişte diye el üstünde tutup her martavalına kafa sallıyorsak, asıl eniştem değil a; dızdığının dızdığı, dış kapının mandalı...

Bu akşam doktor geleceği için Agavni'yi erkenden çamaşırlığa sok-

Ayşe hanım, ipek gömleğimi, sura donumu, dantelli mendillerimi kendi eliyle ütüledi.

Hamama gidip beş altı sabun sürseydim cildim daha yumuşayacaktı fakat vakit yok.

Maltıza gaz tenekesini koydum. Temiz pâk yıkandım, keselendim; mis sabuniyle de sabunlandım.

Agavni, beyazları bahçeye astığı zaman, deli İbrahim geçiyormuş; gene para diye tuttururken Agavni: (Hanımlar evde yok!) diye atlatmış.

Ben yıkanırken, Hasip paşanın bohçacı da gelmiş. Onu da, (hemşiresi iyileşemedi, taze de dönemedi) diyerek Kanarya savmış.

Bugün sofraya bile oturamadık. Yemek düşünecek kimin vakti var? Eniştenin odasında beş, altı çiroz-la biraz kaşar peyniri ve yeşil zeytin bulduk. Ayak üstünde safra bastırdık.

Her tarafı sıkı sıkı süpürttüm: yatak odamın camlarını, çerçeveleri sildirdim; seccadeleri, cicimleri silktirdim.

Karyolamı öyle bir düzelttik ki sormayın. Yatağım gelin yatağından farksız oldu.

Gezi kaplı yorganı, kuştüyü yastıkları, sırmalı kırlantları koyduk Duvar tarafına, ipek Kayseri seccadesini astık. Ayşe hanımın, kuşdili antika bastırmalı çevrelerini sehpalara örttük.

Ali Mehmet beyin çerçeve içinde, büyükçe bir resmi vardı. Bunu, karyolanın başucuna asmak pek muvafık olacaktı. Kanarya, sandığı altüst edip buldu.

Aksiliğe bakınız, fotoğrafın gözlerine iğneler batırılmış, çenesine, mürekkeple koskoca bir sakal yapılmış... Bu da kimin marifeti bilmem ki...

Doktorun (kabine) bir fotoğrafını buldum, fakat onunla da Agavni mangal mı yelpazelemiş nedir, her tarafı kavruk.

Konsolun üstündeki Tayfur'un resim çerçevesine babamınkini, duvardaki birkaç ahbap fotoğrafının yerine de, Kanarya'nın, eniştenin, merhum dayımın resimlerini koydum.

Bu işler bitinceye kadar ikindi olmuştu. Üçümüz de pek ziyade yorulmuştuk.

Sabah sabah, yıkanmanın acelesi ne idi bilmem?..

Kanarya diyor ki:

— Agavni'yi yola saldıktan sonra kıral suyu (yani kolonya) ile bir daha silin, üstüne lâvantayı serp, pudrayı sür; hemencecik yatağa girip artık kımıldama...

Agavni'ye Ali Mehmet beyin köşkünü tarif ettim, talimatı da verdik:

Haydarpaşa'ya kadar bir çekçek arabasiyle inecek, oradan trene at layıp Feneryolu'na çıkacak. Doktoru görür görmez, ayıla bayıla: (Hanımcığım ağır hasta; kendini kaybetti, baygın yatıyor; başka doktora baktırmam, illâ ki onu isterim diye sizi sayıklıyor. Aman beyciğim yetişiniz...) diyerek yakalayıp getirecek.

Agavni kapıdan çıktı. Kolonya şişesiyle keseyi alıp aynanın önüne sandalyayı çektim. Tam silineceğim esnada ev sahibi Kâmil beyin sesi...

Kanarya: (Mutlaka Abdülgaffar ağa gelmiştir) diyerek çırpına çırpına, aşağıya bir koşuş koşuyor ki..

Kapı önüne sandalya çıkarmış, kalıp cigarası vermiş, mangala da cezveyi sürmüş...

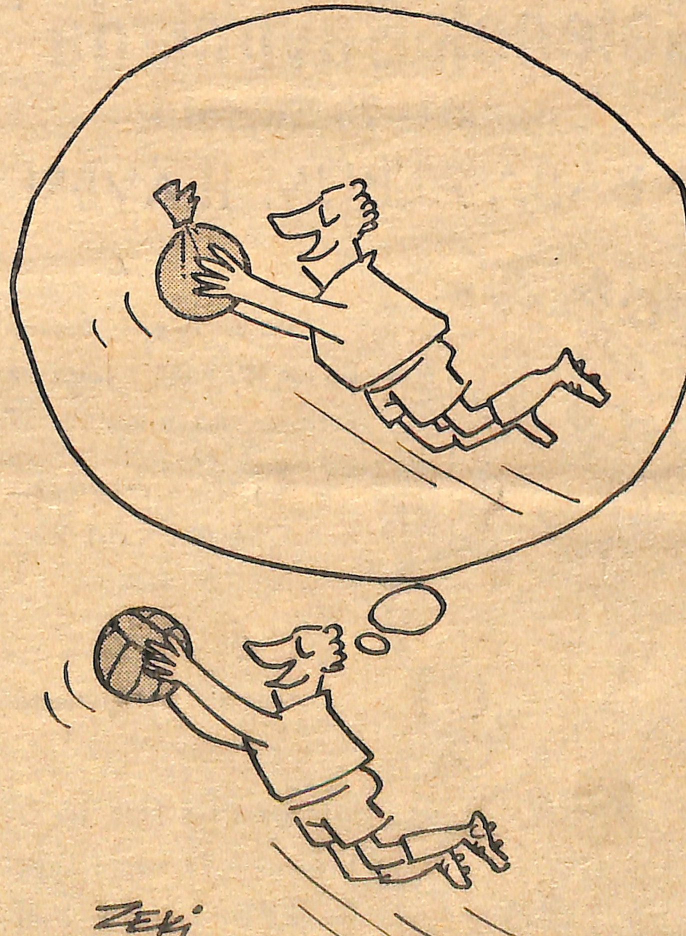
Karşımda yalvarırken nefesi nefesine yetişmiyor:

— Elmasım çocukluğu bırak, beni dinle; çöroğtu kadar hatırımı sayıyorsan şu araba iki satırcık bir şey yazalım... Yanlış anlama, senin ağzından değil, benim tarafımdan... Herifi bir müddet daha idare edelim, fellâh damarlarını büsbütün ayaklandırmıyalım... Arkamızda yumurta küfesi yok a, gene dönüveririz...

Küçük bir kâğıdın üzerine, Kanarya'nın ağzından ve harekeli olarak, şu satırları karaladım:

«Yavrumun hastalığından dolayı aklımız başımızda yok. Evvelki gün aile doktorumuz Zambako paşaya gitmek mecburiyetinde kalmıştık. Paşa, şiddetli soğuk aldığını, yataktan çıkarsa tehlikeli olduğunu söyledi. Elân harareti ve ıztırabı son derecedir. İstifsarınıza teşekkürler eder, arzı tazimat eylerim efendim.»

Bu iş de hal ve fasledilmiş de-

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT SEREN

A... HABERİNİZ YOK MU? YARIN AKŞAM ŞATOMUZDA BALO, DÜĞÜN, ZİYAFET VAR...

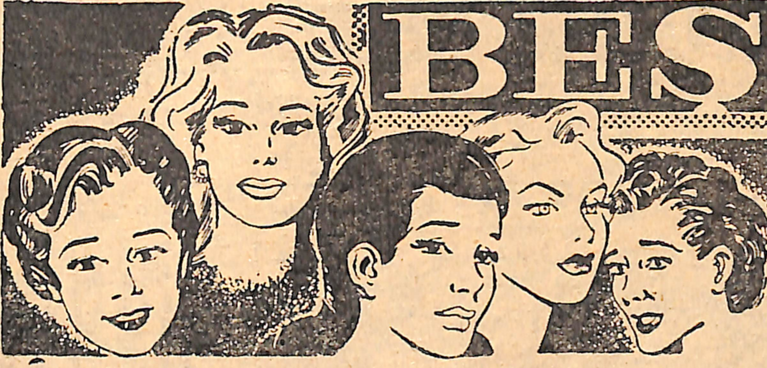
YEMEKTEN SONRA ALFRED MİKAELLÂ'YI TENHA BİR KÖŞEDE YAKALAMAYA ÇALIŞTI... NİHAYET, BİR ARA YALNIZ KALDILAR!

DEVAMI VAR

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 43 —

Piyes Boston'da «muvakkaten» kapandı. Artistleri New York'da oynatmanın lüzumu da yoktu. Tenkitlerin neşredildiği sabah, David de paltosunu giyip çıktı ve sekiz saat ortadan kayboldu. Gregg ne yapacağını bilmiyordu. Belki de David bir intikam meleği gibi, Boston'un kurşuni sislere bürünmüş olan sokaklarında dolaşıyordu. Belki de bir barda içmiş, iyice sarhoş olmuş ve sonra da bir otobüsün tekerleklerinin altında can vermişti. Otelde mi beklemeliydi Gregg? Yoksa telefon mu etmeliydi? Bar bar onu araması mı lâzımdı? Her dakika ona bir saat kadar uzun geliyordu, sonunda dayanamadı. Odaya bir pusula, aşağıya kâtibe de bir haber bıraktıktan sonra sokağa fırladı. Hava buz gibiydi, sinsi sinsi de yağmur yağıyordu. Nereye gideceğini bilmiyordu, fakat artık beklemiyecekti de. Belki kilometrelerce yürüdü...

Yorgun argın otele döndüğü zaman, genç adam oradaydı. Aşağıdaki barda oturmuş rejisörle konuşuyordu, halinde de hiç bir değişiklik yoktu. Gregg onun yanına koşarak; «Neredeydin?» diye haykırdı.

David biraz da hiddetle genç kıza baktı, sonra konuşmasını yarıda keserek gayet nazik bir tavırla, «Kahve ister misin?» dedi.

— «Neredeydin? Neredeydin?»

— «Bir saatten beri burada İvan'la konuşuyorum. Eğer burada oturmak istiyorsan, sus ve dinle.»

Genç adam ayağa kalkarak masanın üstüne para bıraktı. «Gidip bavulları toplamamız lâzım. Beş trenine yetişeceğiz. Gidip birini göreceğim, sonra yukarıya çıkarım.»

Gregg yalvardı. «Ne olur, ben de seninle geleyim.»

«— Ben sadece yarım saat için gideceğim. Bana bir iyilik eder, bavullarımı toplar mısın?»

«— Ne olur ben de seninle geleyim. Seni o kadar özledim ki.»

David sanki beş yaşında bir çocukla konuşuyormuş gibi yine şefkat ve nezaketle, «Gelmen için bir sebep yok,» diye cevap verdi. «Ben hemen döneceğim.»

«— Kimi göreceksin?»

Sanki bütün gece uyumamanın cezasını o anda çekiyormuş gibi, genç adamın yüzünde gayet yorgun bir ifade beliriverdi. Sâkin bir tavırla, «Pekâlâ,» dedi. «Sana anlatayım. Kimseyi görecek değilim. Sadece sokakta biraz yürüyeceğim. Dün gece ve bu sabahın benim için ne demek olduğunu biliyorsun. Biraz yürümek ve ne yapacağımı düşünmek istiyorum.»

Gregg onun elini tuttu. «Ben de seninle yürüyeyim... Ağzımı açıp tek kelime bile söylemem.»

David elini çekti. «Bana yardım etmek istediğini söylemiştin.»

«— İstiyorum.»

«— O halde beni biraz yalnız bırak. Bazan bir insana en büyük iyiliği onu yalnız bırakmakla yaparsın.»

Gregg neşeli bir tavır takınmağa çalışarak, «Çabuk dön,» dedi. Fakat sesi titriyordu.

David ilk seviştikleri akşam yaptığı gibi, onun saçlarını karıştırdıktan sonra bardan çıktı. Bu şefkat dolu hareket Gregg'in kalbini eritmişti âdeta. David'in kendisine kızmamış olduğunu biliyordu. Aynı şekilde o hareketi hatırlayarak, dört duvar arasında odada oturamıyacağını da anlıyordu. Çantasını kaparak, genç adamın peşi sıra bardan çıktı. Paltosunun önünü kapamayı bile düşünmedi.

David yakasını kaldırmış, ellerini de cebine sokmuştu, süratle yürümekteydi. Gregg de çabucak ilerledi, David köşeleri dönerken onun kendisini görmemesi için kenara bırakılmış olan otomobillerin arkasına saklanıyordu. Genç adam gayesiz bir şekilde ilerleyip duruyordu. O zaman Gregg delice bir fikre kapıldı, «Belki biriyle buluşacak, fakat daha erken olduğu için dolaşıyor... Yarabbim!...... Yarabbim!» Fakat ileride yürüyen David'i görünce korkusu geçti. Onu gözden kaybetmediği takdirde her şeyin iyi olacağına inanıyordu. Genç adamın kendisini farketmemesi için elinden geleni yapmasına rağmen, yine de onun dönüp kendisini görmesini ve yanında yürümesine müsaade etmesini istiyordu.

David parka girerek adımlarını ağırlaştırdı. Hava soğuk olduğu için parkta kimseler yoktu. Ağaçlar, kurşunî semaya ince, siyah hayaletler gibi uzanmaktaydılar. İleride sıra sıra evler vardı. Gregg'e yabancı gelen, genç kız için hiçbir mâna ifade etmeyen evler, ağaçlar. Onun için dünyada sadece gizli gizli takip ettiği adam vardı. Onu gözden kaçırmamağa çalışıyordu, zira bu kasvetli dünyada ona hayat veren, kalbini ısıtan ve onu neşelendiren tek şey David'di. Genç kız David'i yarım saat değil tam bir saat takip etti. Elleri soğuktan uyuşmuştu, treni kaçıracaklarından da korkmaktaydı. Nihayet David otele döndü, o asansörle yukarı çıktıktan sonra da Gregg içeri girdi.

Genç adam, Gregg'in odasının yanındaki dairesindeydi, bavulunu yerleştiriyordu. Gregg, «Merhaba,» dedi. David cevap vermedi, beceriksiz hareketlerle rob dö şambrını katlıyordu.

Genç kız ona yaklaşarak rob dö şambrı elinden aldı. «Bırak da ben yapayım.»

David, «Treni kaçırdık,» dedi. «Altıda kalkana bineceğiz.»

«— Biliyorum. Neden bu kadar geç kaldın?»

Genç adam dönerek ona baktı. Gregg onun yüzünde bu kadar soğuk ve uzak bir ifade o zamana kadar görmemişti. David, «Beni takip etmekten yorulmanı bekledim,» diye cevap verdi. «Belki bıkar dönersin diye düşündüm.»

Gregg ne söyliyebilirdi. Gülmeğe çalışarak sordu. «Nereden farkına vardın?»

«— İki defa dönüp baktım, peşimden geliyordun. İyi bir polis hafiyesi olamıyacaksın.» Sözleri hoştu, fakat sesinde garip bir gerginlik ve soğukluk vardı.

Gregg, «Seni rahatsız etmedim ki,» dedi.

«— Öyle rahatsız ettin ki...»

«— Neden? Neden?»

David, «Dinle...» dedi. İçini çekti. «Eğer yalnız kalmak istiyorsam... Yalnız... Bunu senden istersem, biraz da benim arzularıma hürmet edemez misin? Sen istersen ben seni hemen yalnız bırakırım.»

«— Ama ben istemem ki. Yalnız kalmaktan nefret ederim.»

David sâkin bir tavırla, «Herkesin de senin gibi olması mı lâzım?» diye sordu.

«— Ne münasebet! Fakat ben hep seninle beraber olmayı istiyorum.»

«— Benimle daima berabersin. Trende beş saat yanımda olacaksın. Şimdi odana gidip yalnız başına eşyalarını hazırlayabilir misin? Yoksa ben de gelip elini tutayım mı?»

Gregg, «Affedersin,» dedi. «Seni rahatsız edeceğim aklıma gelmemişti.»

David, «Artık biliyorsun,» diye cevap verdi. «Zira bunu sana anlattım. Fakat aldırdığın da yok. Eğer bir piyeste rolün olsaydı, ben kuliste durup sana buseler gönderir tatlı sözler fısıldar ve katlanmış pusulalar mı atardım zannediyorsun?»

«— Alay etme.»

(Devamı var)

PİYALE
MAKARNASI

İlâncılık : 5142 — 114

KOMİSER OSMAN

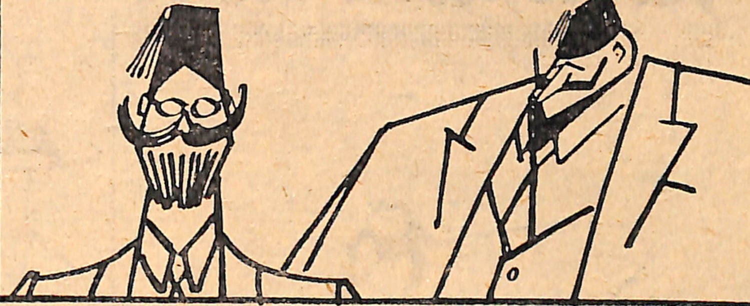
TURHAN SELÇUK

SUÇLU KİM?

5

HALİT REFİK BEY OSMANI MEMURLARLA TANIŞTIRIR...

OSMAN BEYLE ANLAŞACAĞINIZI VE AHENKLİ BİR HAVA İÇERİSİNDE ÇALIŞACAĞINIZI UMARIM...

KOMİSERİN ETRAFINDA OTURANLARI SİZLERE TANITIYORUZ.

HOŞ GELDİNİZ OSMAN BEYFENDİ! GÜZELİM İŞİNİZİ TERKEDİP TOZLU MASALARI TERCİH ETMENİZİN SEBEBİ NEDİR? YOKSA SİZE VERİLEN BİR CEZA MIDIR BU?

CEZA MI? YOK CANIM.. BEN İSTEDİM MASA BAŞINDA ÇALIŞMAYI... SON GÜNLERDE SIHHİ DURUMUM ADAMAKILLI BOZULMUŞTU. BURASI RAHATTIR DEDİLER.

AH BEYFENDİ, RAHAT OLMASINA RAHATTIR AM
İNSAN KÜFLENİR BU ODALARDA. NEYSE BU SE
BEYLE BİZ SİZİ KAZANMIŞ OLDUK.
GEÇMİŞ OLSUN EFENDİM, GEÇMİŞ OLSUN!

TANIŞMA FASLI BİTTİKTEN SONRA OSMAN KENDİSİNE VERİLEN MASAYA GEÇER VE ETRAFI KONTROL ETMEĞE BAŞLAR

BU EVRAK EKSİK BABALIK!

AMAN BEYİM, TAMAMDIR DEDİLER!.

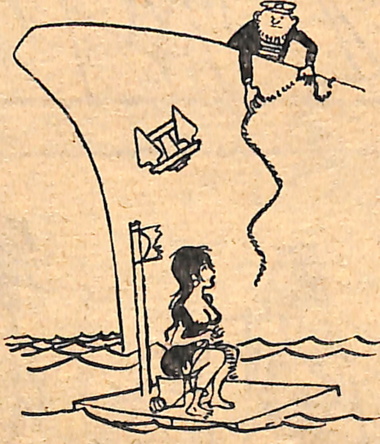
SANA EKSİKTİR DEDİK. ODACI NAZİF'E SOR SANA GÖSTERSİN. HADİ BAKALIM!

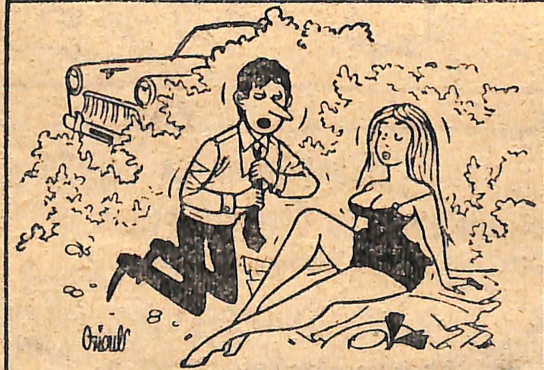
NE ADAMLAR VAR DÜNYADA OS
MAN BEY! GÖRÜYORSUNUZ YA
İŞE GELİNCE YAPTIR. AMA BU M
MURCUK YEDİ NUFUSLU HANEYİ
NASIL GEÇİNDİRİRMİŞ ONU DÜŞÜ
MEK YOK..

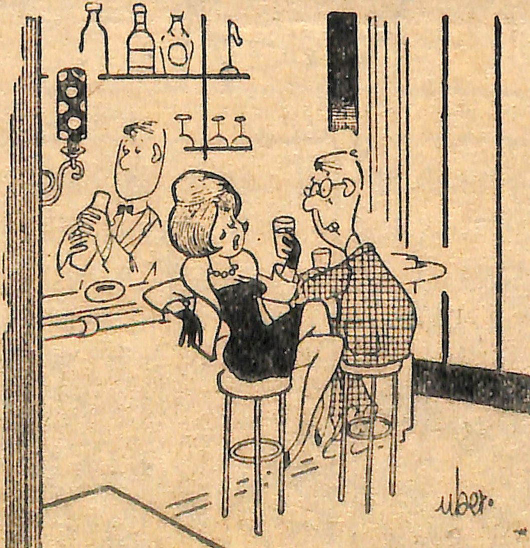
DÜNYA
Karikatürleri

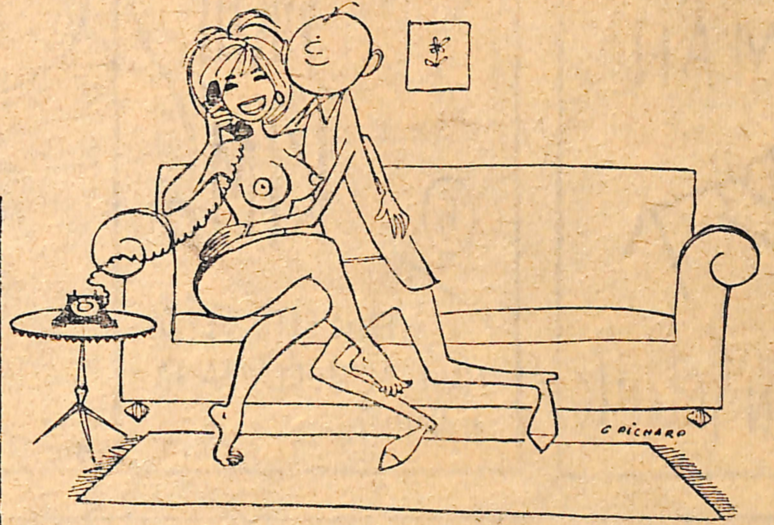
—HALAT OLMAZ, PEMBE
YÜNÜNÜZ YOK MU?

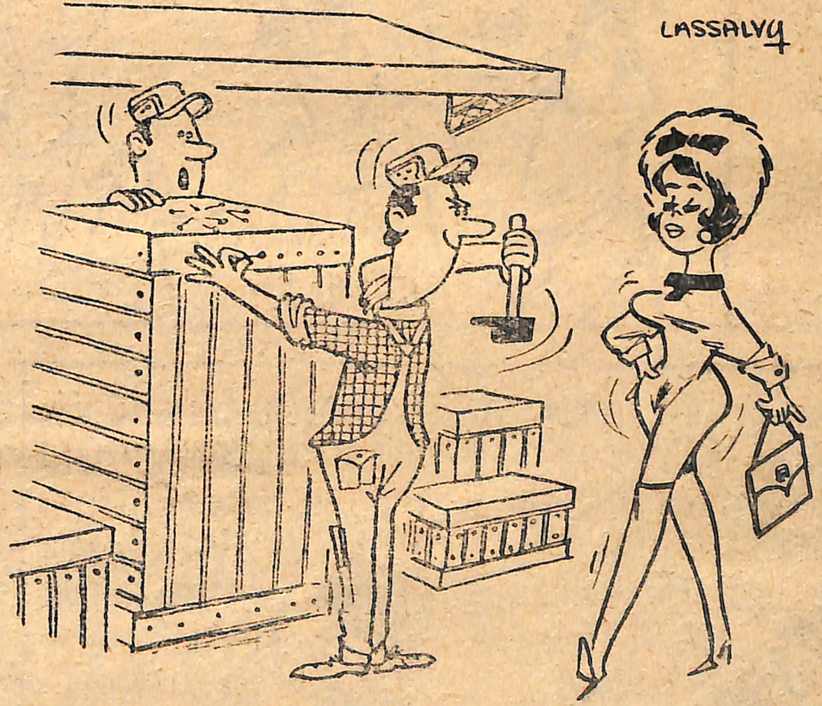
—ŞİMDİ DOĞRUSUNU SÖYLE: ARA-
BA SAHİDEN BOZULDU MU?..

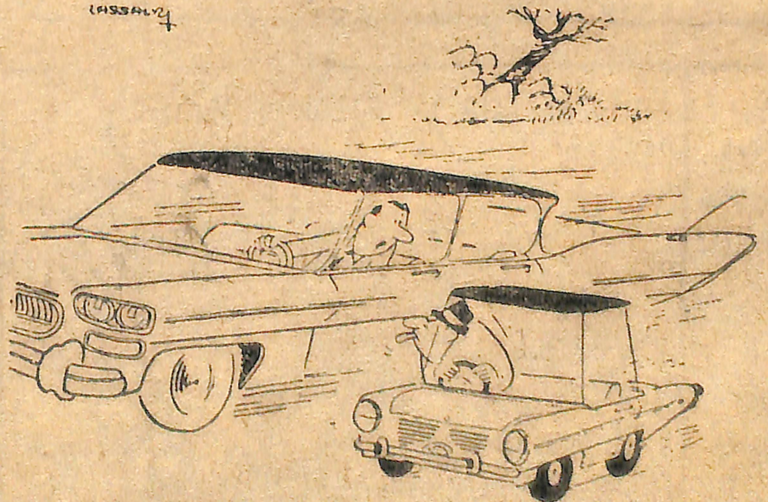
—ŞU İÇKİ NE SİHİRLİ ŞEY... İKİNCİ
KADEHTE SENİ GÜZEL BİR DELİ-
KANLI GÖRMEYE BAŞLADIM!

—NİÇİN Mİ GÜLÜYORUM? BİR HAFTAYA KA-
DAR GELECEĞİNİ DUYUNCA ÖYLE SEVİNDİM Kİ!

—HEEY ARKADAŞ, PARMAĞINA DİKKAT!

—KISKANÇ!

Hangi Burçta doğmuş olursanız olunuz
Eğer Ziraat Bankasında tasarruf hesabınız varsa

ŞANS YILDIZINIZ
mutlaka parlak olacaktır

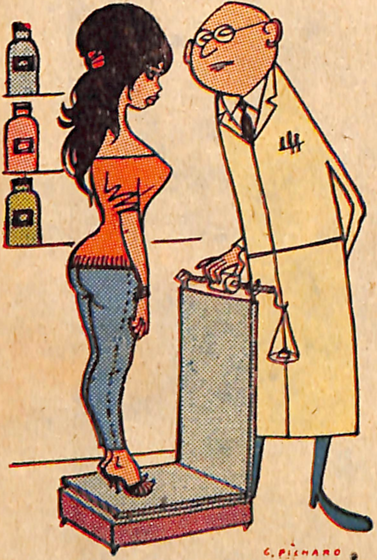
En büyük para ikramiyesi
En fazla şans daima
Ziraat Bankasındadır.

A. Ayhan

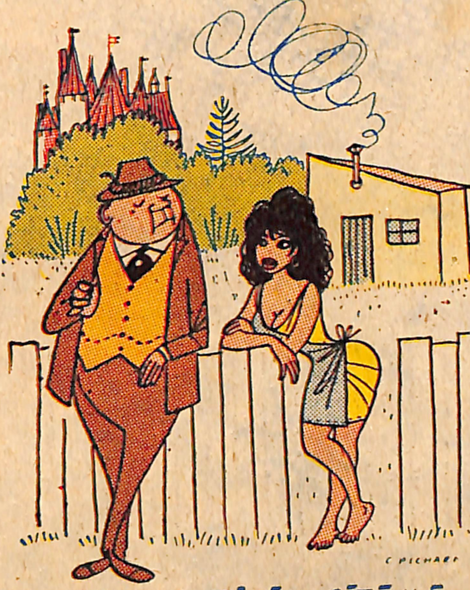
ZiRAAT BANKASI

Basın - 10999 - 115

Akbaba

—TAM KİLONUZU ÖĞRENMEK İSTERSENİZ, ODAMA GELİNİZ DE ELBİSESİZ TARTAYIM!

—ÇOK ZENGİNİM. SİZİNLE EVLENİRSEM NE İSTERSİNİZ?..
—DUL KALMAK!

—SANA ÖYLE BİR DUVAR ÖRÜYORUM Kİ, YANINDA BERLİN DUVARI HİÇ KALIR!

